

ZIUA UNIRII

Se împlinesc astăzi 109 ani din ziua în care, prin dubla alegere a lui Alexandru Ioan Cuza se realiza practic unirea Moldovei cu Tara Românească...

ră a procesului formării și afirmării națiunii române. Masele populare de la orașe și sate au fost forța socială principală care și-a adus contribuția hotărâtoare...

Intensificarea luptei poporului român pentru unitate națională, odată cu destrămarea feudalismului și cu dezvoltarea relațiilor capitaliste, unirea națională și formarea statului național român au devenit o necesitate imperioasă...

Votarea unirii în adunările ad-hoc ale Moldovei și Țării Românești, la 7 și 9 octombrie 1857, a fost prima izbândă a maselor populare. Impotriva voinței regiului politic impus celor două principate prin Convenția de la Paris...

În contextul unor ascuțite ciocniri de interese ale forțelor puterii europene, așezarea științifică a situației internaționale din acel timp evidențiază că Unirea de la 24 ianuarie 1859 și-a avut rădăcinile puternic înfipte în realitățile interne...

(Continuare în pag. a III-a)

„Domnul Unirii”: Alexandru Ioan Cuza — litografie de A. Strixner

CITIȚI ÎN PAG. A III-A:

PAȘI ÎN ISTORIE

În rest, cam asta e...

- OMUL comandă, plătește, mai comandă și uneori de vino neom. Nu îl poate nimenei opri? • O MAȘINĂ intră în garaj cu zece ore întârziere. O mașină a nimănui? • CE POȚI FACE în Balta Albă când nu mai sînt bilete la „potcoavă”? • UN ȘOFER BEAT a scăpat vigilenței miliției! • UN TATĂ căruia nu-i vine să creadă fapta fiului său însurat • PE LA DOUĂSPREZECE și ceva (noaptea) o minoră din provincie pe Șoseaua Giurgiului • FĂPTAȘUL CUNOAȘTE LEGEA: „Eu știu ce am comis: viol în bandă cu tilhărie”.

„Să vină lăutarii, crucea și dumnezeii, ce faceți voi pe lumea asta bă, cîntați sau acu' vă ia vîntul?”

„Cîți nu se-mbată? Omu' comandă, plătește, îl pot eu opri?” (chelnerul).

„A venit cu mașina pe la trei și jumătate dinspre ziuă, trebuia s-o gareză cu zece ore în urmă, era cu încă doi indivizi. A spălat mașina, m-am uitat să văd dacă e ciocnită, și-au plecat cu taxiul” (paznicul de la garaj).

„Pocăit ascunzîndu-și ghearele ochilor, Tibi: „Mă cheamă Kristach Tiberiu și vorba aia, noi eram cu gîndul la film. Cîcă rula unul mișto la „potcoavă”. Chiar am dat telefon, dar ni s-a răspuns că nu mai avem bilete. Nu erau. Noi, bine intenționați. Ninel și cu Virgil au zis, eu nu m-am opus, că ce are a face dacă bem o sticlă-două de bere? Nevestele lor, că eu n-am, urmau să se-ntîlnească să cumpere, mai aveam o treabă cu mașina la ora opt, că nu se face gaură-n cer, m-am gîndit, dacă-n-

DEZBATERI PE MARGINEA MĂSURILOR PRIVIND: munca educativă în rîndul tineretului (IN PAG. A V-A)

Proletari din toate țările, uniți-vă!

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXIV, SERIA II, NR. 5808 | 6 PAGINI — 25 BANI | MIERCURI 24 IANUARIE 1968

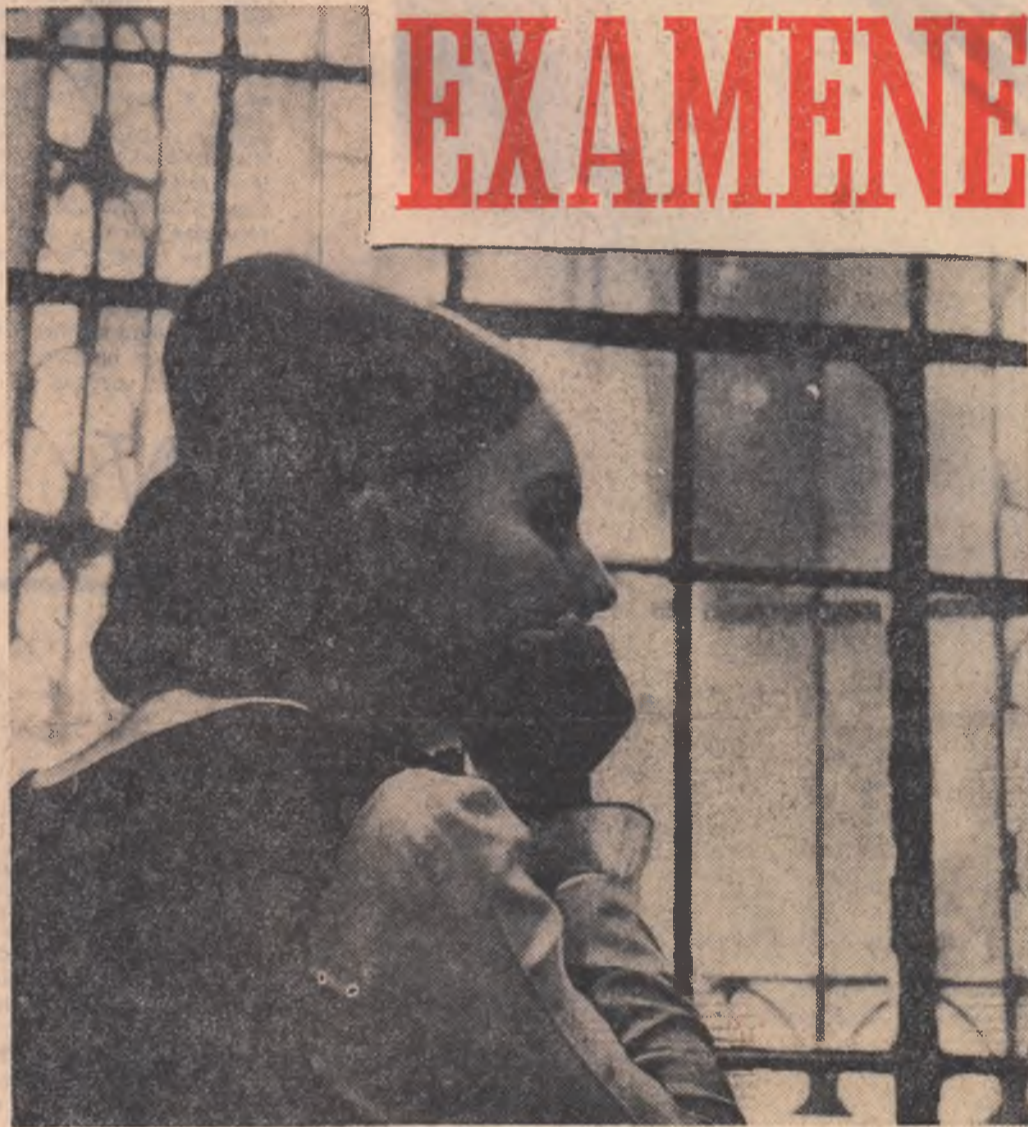
ACTUALITATEA PENTRU TINERET

In pag. a 2-a

Este interesant de observat cum în timpul sesiunilor de examene studentul capătă o psihologie foarte curioasă: oricît de bine ar fi pregătît — el trăiește un sentiment de îndoielă. Motivul? Nu poate să prevadă dacă în sala de examen se va realiza sau nu o concordanță perfectă între năzuința lui, calitatea răspunsului dat și exigențele examinatorului. Așa se nasc emoțiile. Să precizăm însă: sînt emoții și „emoții”...

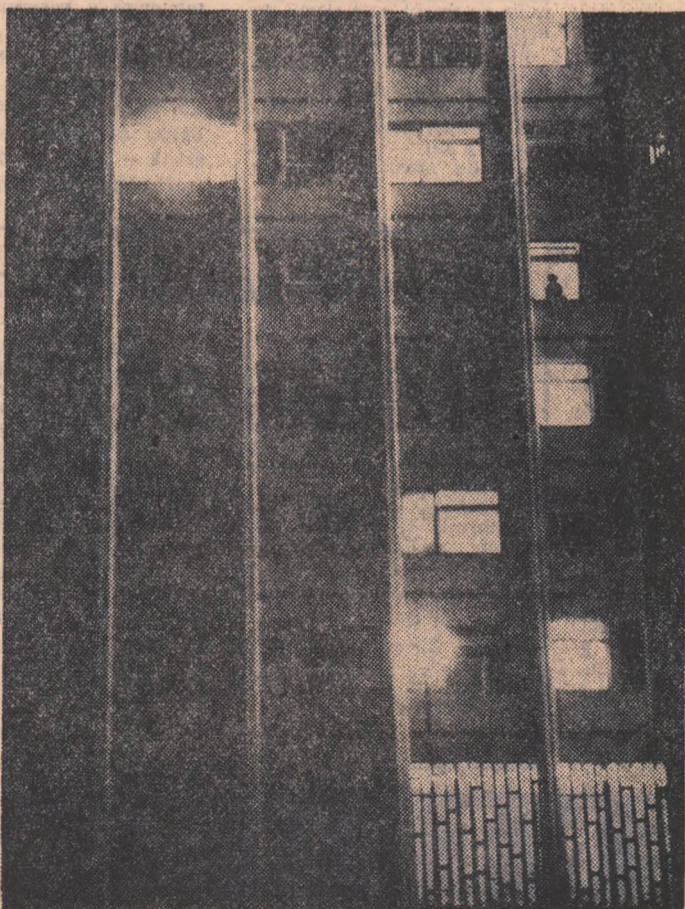
„Emoții are studentul eminent, preocupat să nu înșele încrederea unui dascăl, pe care îl prețuiește, preocupat să nu înșele propriile sale speranțe. „Emoții are studentul număi cu note de 10: el se teme de orice altă notă care ar putea să-i strice formația”. „Emoții are studentul care stă mereu cu creionul în mînă și stabilește tot felul de legături între media lui și cerințele regulamentului pentru acordarea bursei...”

ADRIAN VASILESCU Foto: C. CONSTANTIN (Continuare în pag. a II-a)

„noapțile albe”

ale ORAȘULUI STUDENȚESC

ÎNCHEIEREA CONVORBIRILOR ÎNTRE DELEGAȚIA PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN ȘI DELEGAȚIA PARTIDULUI COMUNIST MEXICAN

Marți s-au încheiat convorbirile între delegația Partidului Comunist Român, condusă de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R., și delegația Partidului Comunist Mexican, condusă de tovarășul Arnoldo Martinez Verdugo, prim-secretar al C.C. al P.C.M.

Convorbirile s-au desfășurat într-o atmosferă tovarășească, de caldă prietenie.

La amiază, tovarășul Nicolae Ceaușescu a oferit, înainte de plecarea din Capitală a dele-

gației P.C. Mexican, o masă tovarășească în cinstea acesteia.

Au participat tovarășii Chivu Stoica și Paul Niculescu-Mizil, membri ai Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent, secretari ai C.C. al P.C.R., Mihai Dalea, secretar al C.C. al P.C.R., și Ghizela Vass, membru al C.C. al P.C.R., șef de secție la C.C. al P.C.R.

În seara aceleiași zile, delegația P. C. Mexican a plecat la Sofia.

SOSIREA ÎN CAPITALĂ A TOVARĂȘULUI SANTIAGO CARRILLO

Marți, a sosit în Capitală tovarășul Santiago Carrillo, secretar general al Partidului Comunist din Spania, care, la invitația C.C. al P.C.R., va face o vizită de prietenie în țara noastră.

La sosire, oaspetele a fost întâmpinat de tovarășii Nicolae Ceaușescu, secretar general al

SCRISORI NATALE

S-a întors rînit din război, eu eram mic, nu-l cunoșteam decât din poze, mi se spunea că e unchiu-meu, peticit și slab încît, de pe genuchi cum îi stam, trăgeam iute cu ochiul la pozele de pe pereți și mă întrebam, totuși care din ei mi-e unchi. Semăna cu tata, dar și pe el îl cunoșteam tot din poze. Miroșea cumplită a tutun și a nădușeală, adusese în ranită niste pezmeci și un cocoi mic, cît o gălăcie, peștii și moțat pe care îl lua în palmă și-i dădea să mănînce grăunțe. Îi zicea: Ia mai cîntă, Chi-

MOSU TACHE

A. I. Zăinescu

rită! Și Chiriță, cocoiul i se scia pe umăr și cînta de trei ori. Cu-cu-rigiu, cu-cu-rigiu, cu-cu-rigiu. Umbra cocoiului prin curte, mic și peștii și moțat, dar bădănos și fanteșcă-i făceau loc celelalte oră-tăzii, îl înconjurau cu mirare și parcă cu înțelegere. I se striga de pe foisor: Ia mai cîntă, Chiriță! Și el se ridica din zbor pe pară și cînta. Îl luam în brațe și-mi tăcea mic în palme, cu capul ascuns sub haină, făcea tot ceea ce învățase pe front, cu soldații, între două atacuri. Cînd poezia ca o pușcă se culca lîngă de pămînt, cu arpiile desfăcute gata de zbor.

(Continuare în pag. a V-a)

Ora bilanșurilor poetice ale anului 1967 a trecut. Presa de specialitate a consemnat în articole de sinteză, noile izbînziri lirice și, după opinile exprimate, drumul poeziei urmează un curs fertil. Confrontarea multiplă cu tinerii cititori de poezie — confruntare pe care un cotidian are posibilitatea să o realizeze în forme diverse — ne-a prilejuit constatarea generatoare de virtuale satisfacții că a crescut — și nu numai cantitativ — interesul pentru poezie, indicînd receptivități calitative a creației poetice atestînd orientarea consecventă către cultură a tinerii generații.

Propunîndu-și drept o majoră preocupare a sa promovarea și popularizarea creației tinerilor, ziarul nostru a încercat — prin posibilitățile publicistice pe care le are — să fie alături de aceștia, consemnîndu-le cu entuziasm împlinirile, alăturîndu-se cu responsabilitatea cuvenită eforturilor generale de a nu se produce mistificarea unor vizibile eșecuri scriitoricești.

Acum, la puțină vreme de la trecerea pragului unui nou an, considerăm a ne împlini o necesară datorie față de cititori

POEZIA — univers deschis

ca — revizînd sumarul cărților anului editorial — să dăm cuvîntul cronicarilor literari și ziarului, C. STĂNESCU și M. UNGHEANU, pentru a recomanda în succinte prezentări acele volume de poezie pe care le considerăm în primul rînd demne de atenția lectorului, avînd în vedere forța emoțională pe care o însumează, distincția unei autentice voci lirice, noutatea investigațiilor poetice și a roadelor acestora, originalitatea limbajului și măsura în care acestea se supun sau este dominat de sentimente, cantitatea de frumusețe și gânduri nobile purtate cu o generoasă dăruire de la creator spre cititor. Pagina dedicată volumelor de versuri — „POEZIA — UNIVERS DESCHIS” — își propune să fie un ghid de lectură, exprimînd opțiunea cronicarilor noștri. Deși, din inconveniențe de spațiu nu au putut fi integrate în acest zhid volumele Monolog în Balcani (Al. Philippide), Elegie pentru floarea secerată (Eugen Jbelescu), Parabol focalul (V. Nicolescu), Oul și sfera (Nichita Stănescu), Iades (Dumitru M. Ion), Sfera gînditoare (Gr. Hagiu) — volume care nu pot lipsi orientării lecturii poetice.

Considerăm că sumare asupra volumelor de versuri cuprinse în pagina noastră pe care o dedicăm astăzi acestei poezii cu sentimentul unui gest ce onorează coloana ziarului, se vor în primul rînd un argument, între multe care pot constitui relația dintre cititor și poezie într-un „univers deschis”.

(pag. a IV-a) NICOLAE DRAGOȘ

Ploieștenii sînt mîndri că orașul lor este unul din cele 31 de municipii ale țării, numărîndu-se printre orașele cu populație mai mare și cu o însemnătate deosebită în viața economică, politică, socială, științifică și culturală a patriei.

Incins de o cunună de întreprinderi, Ploieștii zilelor noastre — oraș cu înaintate tradiții revoluționare, veche cetate a petrolului, este o cetate a petrochimiei, a utilitatii petrolului. În ultimele două decenii, a înflorit o intensă rețea de instituții de învățămînt, cultură și artă, multe dintre ele inexistente în trecut. Pe teritoriul actualului municipiu funcționează 39 școli generale, 6 licee teoretice, un liceu de muzică și arte plastice, 10 școli profesionale și grupuri tehnico-profesionale, 3 licee de specialitate, iar din toamna anului 1967, cea mai tîndră unitate universitară a patriei, — Institutul de petrol. Teatrul și Filarmonica de Stat, cu secțiile lor, casele memoriale și muzeul republican al petrolului, completează peisajul cultural-artistice ploieștean.

Un asemenea oraș, cu o numeroasă populație, cu o vastă industrie și o complexă re-

țea de instituții social-culturale, pune, în mod obiectiv, cerința perfecționării activității de conducere a treburilor obștești, iar ridicarea lui la rangul de municipiu, pe lângă acela de reședință de județ, deschide perspective și mai largi de dezvoltare în viitor și implică, în mod obiectiv, funcții administrative sporite.

Este neîndoielnic că noua lege de organizare și funcționare a organelor locale, a consiliilor județene, orășenești și comunale va defini mai precis atribuțiile și răspunderile, va simplifica și raționaliza aparatul și, implicit, formalitățile administrative, mîndrind răspunderea personală, lărgind perspectiva, operativitatea și eficiența muncii locale.

Asem o experiență pozitivă în rezolvarea sarcinilor economice, editator-gospodărești și social culturale. Dar, alături de această experiență, s-au manifestat și forme de activitate lipsite de eficiență, paralelisme și suprapuneri care, în ultimă analiză, s-au dovedit formale, inutile, un balast pentru etapa în care ne aflăm.

În viitorii ani, consiliul municipal va trebui să acorde o atenție sporită modernizării străzilor orașului, înlăturării

monotoniei edilțare, creșterii unei baze materiale corespunzătoare pentru satisfacerea cerințelor spirituale ale populației în continuă creștere, prin amenajarea de parcuri și spații verzi, săli de spectacole, baze sportive complexe, în cadrul cărora să se desfășoare activitatea mai ales tineretului.

De asemenea, ne dăm seama că va fi necesar să se acorde o atenție mai mare dezvoltării bazei materiale a școlilor de toate gradele prin construirea de săli de gimnastică, săli de festivități, e-

trebul să-și mărească — în viitorii ani — capacitatea de găzduire în hoteluri, asigurîndu-se și o rețea comercială modernă — nu numai prin cheltuieli de modernizare a localităților ci, mai ales, prin educarea personalului din acest sector în spiritul unei deserviri și comportări civilizate.

Desigur că asemenea proiecte, achitate sumar în zădărnici de fapt, vor fi perfect realizabile numai în măsura în care consiliul popular al orașului municipiu — reședință

PLOIEȘTI —

ÎN PERSPECTIVA NOII ORGANIZĂRI ADMINISTRATIVE

menajarea de laboratoare, creîndu-se astfel condiții corespunzătoare cerințelor unui proces de învățămînt modern. Situat la răscrucea de drumuri turistice, Ploieștii ca

de județ — va și să folosească autonomia acordată, va descoperi și folosi resursele existente, va cunoaște nemulțumirile nevoile orașului și-și va

**PROPUNERI
PRIVIND
ORGANIZAREA
JUDEȚELOR
ȘI A MUNICIPIILOR**

dedica toate forțele rezolvării acestora.

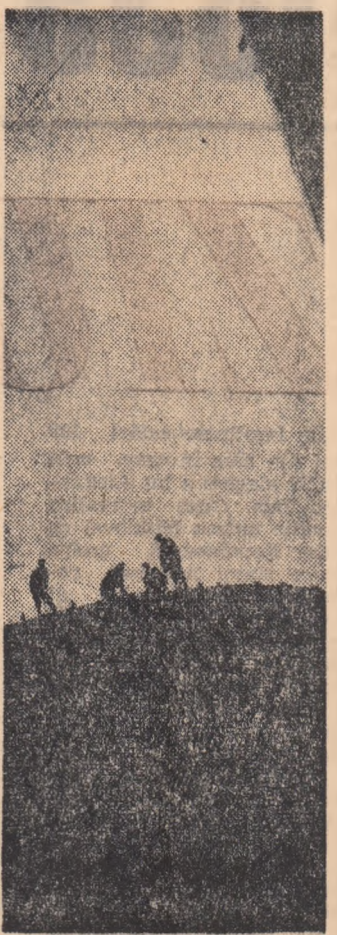
ING. GH. DUMITRESCU
Președintele Comitetului Executiv al orașului regional Ploiești

CONCORDANȚĂ ÎNTRE TRADIȚIE ȘI ACTUALITATE

Recentele propuneri ale Comisiei centrale de partid și de stat privind organizarea județelor și municipiilor au la bază două principii logice: realitatea contemporană și tradiția istorică. Noile unități administrative — județele, mai mici decît actualele regiuni, dar substanțial mai mari și mai sistematic punctate pe hartă decît vechile județe — corespund întru totul cerințelor dezvoltării în continuare a economiei, a perfecționării vieții sociale și înfloririi culturii. Cuprînzînd zone geografice diverse, cu resurse materiale multiple și variate, județul, a cărui capitală e așezat în majoritatea cazurilor la centru, va constitui o unitate teritorială distinctă, cu posibilități de dezvoltare a industriei, agriculturii, de folosire rațională a fondurilor de sistemare și de extindere a lucrărilor edilțare. Reșina județelor, păstrătoare ale celor mai frumoase obiceiuri, sînt înglobate în linii mari în aceeași unitate, contribuind în continuare la păstrarea și dezvoltarea nescutului izvor care e folclorul.

terice e evident în denumirea unității administrative. Terminologia aceasta s-a format în istoria țării noastre din primele veacuri ale organizării statelor și ea a fost prezentă mereu în conștiința poporului. Desigur cu schimbările survenite de-a lungul veacurilor și mai ales în epoca noastră unele județe și-au schimbat numele și centrele. Totuși, după părerea mea, județele propuse Olț, Teleorman, Argeș și Teleorman-Vlașca, sînt fiind că aceste denumiri au vechime de veacuri. Leput de tradiție e și faptul că în vechile județe se respectă unitatea statornică de veacuri de popor, continuitatea de obiceiuri și tradiții, comunitatea de convingeri și de interese a oamenilor muncii, înălțarea și nașterea. Astfel, scutul etnografic folcloric, păstrătoare ale celor mai frumoase obiceiuri, sînt înglobate în linii mari în aceeași unitate, contribuind în continuare la păstrarea și dezvoltarea nescutului izvor care e folclorul.

PETRE IAMBOR
Cercetător științific al Institutului de istorie Cluj

La înălțime
Foto: O. PLECAN

In Editura politică a apărut:
S. Șincan — VIADUCT ÎN TIMP

Lucrarea, scrisă într-un stil viu, atractiv, prezintă munca eroică a tineretului în anii reconstrucției economice, participarea sa pe marile șantiere ale țării: Salva-Viseu, Bumbesti-Livenzi, Ceanul Mare-Cluj, etc., adevărate școli ale muncii.

„NOPTILE ALBE“ ALE ORAȘULUI STUDENTESC

(Urmare din pag. 1.)

din Cluj următorul îndemn: „În vremea sesiunii, mai mult ca oricînd, este necesară respectarea strictă a unei igiene intelectuale. „Noptile albe“ sînt contraindicate; studiul de noapte este foarte obositor și uitarea survine rapid.“

Su toate că are de partea sa medicii, psihologii, dascălii — nu reușește să se facă ascultat. Dar cine să-l asculte? În sesiune, studentul este atît de „prins“ încît nu mai are timp să asculte sfaturi. I se pare mereu că mai are ceva de învățat, și încă ceva...

Orașul a adormit demult. E ora 2 noaptea. În Cluj, casele, blocurile, cartierele s-au confundat în întuneric. Numai în complexul studentesc ard lumînile. În noaptea, căminele par niște nave cu toate reflectoarele aprinse. „Pulsul sesiunii“ bate aici foarte puternic. Aparatul de fotografiat surprinde imagini inedite.

În blocul 14, tovarășa Elena Tătaru, portăreasa, îngrășă trează solicitările studenților: — Vă rog să mă treziți la ora 4; în camera 38, al doilea pat, pe dreapta. — Pe mine la ora 3... — Pe mine tot la 4...

Trei studenți din primul an — viitorii geologi — Mihai Spătaru, Sorin Nicolae și Constantin Șerban, „păzesc“ un ieric cu cafea. Nu au încă în intenție să se culce, dar simt nevoia unui „întăritor“. Să aiabă, într-adevăr, cafeaua această proprietate? De la ei aflăm lucruri interesante. Au pășit în lumea universitară cu sentimentul că trebuie să se afirme. În prima lor sesiune de examene vor să pășească cu dreptul. Învață ziua, învață noaptea. Vor rezista oare?

Dumitru Tîrlea — din anul V, Facultatea de studii economice a dat deja un examen la Evidența contabilă agricolă. Zecele obținut obligă. Va avea, în vacanță, destulă vreme să recupereze restanțele de somn.

În holul căminului unde locuiesc studenții Facultății de farmacie, se dă o luptă aprigă cu somnul și cu formulele chimice.

Ah, emoțiile examenelor! S-a verificat de atîtea ori și se știe preciz că „secretul“ obținerii unei note mari îl constituie pregătirea serioasă în timpul semestrului și o repetare atentă în sesiune. Ce simplu, nu? Dar mereu crezi că mai ai ceva, și încă ceva de repetat. Și repeți, și repeți, ziua, noaptea. Ca să faci altfel, ca să-ți dozezi efortul (nu ne referim la nepăsători) — se pare că trebuie să ai curaj. Așadar, să le adresăm studenților îndemnul de a fi mai curajoși? Să ne mai gîndim. Spunem doar, mai sus, că în sesiune studenții sînt atît de „prinsi“ încît nu au timp să asculte sfaturi...

ION MARCOVICI

P. S. Nea Ilie nu este Nea Ilie — nu știu cum îl cheamă pe sofer și pe doctoriță — deși am aflat foarte multe lucruri despre el. N-am vrut să-l întreb. Consemnînd alie numele lor, cel adevărat, poate că așa fi nedreptățit pe ceilalți, tot așa de bunii oameni. De aceea, l-am zis „Nea Ilie“.

„Andrisantul“ necunoscut

O scrisoare trimisă din Casablanca trebuia să ajungă la Romani, un mic centru rural situat la 100 km de acest oraș. Poștașul, distrat probabil, a dirijat-o însă spre România. Poștașii noștri, căușdîn în zadar o localitate cu numele respectiv, au expediat scrisoarea la Roma, gîndindu-se că Romanii era probabil denumirea arabă a capitalei italiene.

La rîndul lor, poștașii italieni, necunoscînd această adresă, au trimis scrisoarea la Casablanca prîmîtă după pastruzeci de zile de la expediere. Expeditorul a constat că plicul călător înregistrase două mențiuni: „necunoscut la București“ și „necunoscut la Roma“.

Căutări

După mai bine de un sfert de secol de căutări, R. Herbert din Bucyruș (Ohio) a găsit urma surorii sale, de care fusese despărțit din copilărie, în urma unui incident. Ele trăiau în același oraș, în același cartier, pe o stradă situată la cîțiva kilometri.

Gitul vrabiei și al girafel

Vertebrele gitului sînt de două ori mai numeroase la vrabie decît la girafă. Gitul girafei are, ca și celelalte mamifere 7 vertebre. Cel de vrabie are 16 ca toate păsările, afară de lebădă, care are 23.

Pentru un singur școlar

În orașul Boston din Statele Unite s-a construit un pod peste un pîru pentru a veni în folosul unui elev de la școala primară. El avea de străbătut, zilnic o distanță de 7 km, din cauza unui pîru care despărțea casa părinților săi de școală. Prin construirea podului, el are de parcurs numai 250 de metri, — un drum de circa 28 ori mai mic.

Întîlnire la intersecția

Foto E. HÖFFER

06. E singura instituție unde dacă nu te grăbești, lucrurile pot să iasă prost. Mai e și 08. Cu numerele acestora de telefon, scurte, e bine să nu ai omul de-a face.

Gonim prin ceată, mașina secondeză lumina ca umbra, încît farurile galbene abia mai au timp să ne facă loc prin ploaie. Pînă la spital mai sînt 10 km. Soferul de pe „2-9“, necăjit, mă informează că în 1967, Sfatul popular al Capitalei a primit 40 de „Volgi“ (20 le-a făcut getaxuri și 20 au fost date IREB-ului). „Să nu se zdruncine via, cu colacul de sîrmă pe umăr“. Ce e drept, e drept. Iar soferul de pe „2-9“, care are un „T.V.“ cu suspensie dură are dreptate! Nea Ilie este un sofer foarte priceput, vorbește cu mi-

leași curaj. De la 1 ianuarie pînă în prezent au fost aproape 5 000 de solicitări de naștere. Iordana Bitan, pacienta noastră, va naște acum al treilea copil. Vrea să-l fie fată. După ce ducem în spital gravida, iesim în stradă. Intrăm pe recepție cu medicul coordonator care ne transmite prin radio că avem de transportat alt caz, din strada Joitei, tocmai la capătul mașinii 35, a treia

ÎN MISIUNE

ne urmărește cu ochiul și boțnava, are în vedere și drumul. Ca să nu risc, nu-l mai pun nici o întrebare, dar el tot îmi vorbește.

„Se întîmplă uneori să fim alarmați de un caz foarte grav; tragem la maxim sirena și plecăm întocolo, la 10-15 km. Găsim liniște. Farsă. Cineva, probabil, a vrut să se amuze ori să se răzbuine. Isi aduce aminte, după ce si-a încălțat minia în circulație, că avea cu cineva o răfuială și-i trimite... salvarea. Cîteodată, ne întîlnim și cu pompierii. Iar în altă casă, un suferind ne așteaptă“.

Am ajuns la poarta spitalului. În curte mai găsim încă trei „Salvări“. Cu ace-

stradă, după aprozor, pe dreapta. „Căzul“ este în luna a opta.

Eu rămîn totuși cu o decepție, dar o ascund. Aș fi vrut un caz mai dramatic. Soferul mă ghiceste: „Lasă-le păcătoarei, să nu mai avem parte de ele“.

Trecem pe străzi necunoscute. Demarăm pe un deal, cu gîndul să depășim un „Trabant“, care, vîzîndu-ne grăbiți, se încapățînează să rămînă înaltimea noastră. Cele mai multe accidente se petrec ca în cazul de față, îmi spune soferul. „Depășitul“ are impresia că vrei să-l dai cu tifla, să-l jignești mașina, și de aici începe cursa care se încheie, uneori, dramatic“.

tusi lăsm și noi parte la drama de la capătul firului, cînd nu e o farsă, firește. O dată, un copil de opt ani, căruia îi promisese mai demult mama că îi va aduce must, a găsit o sticlă de masă (?) cu „Verde de Paris“ și a băut. S-a petrecut în bratele medicului. Ca să se dezvoltă vîetească, atît a mai putut spune: „Am vrut să beau must“. O victimă a neglijenței.

E ora 2 noaptea. Circulația devine mai liberă, ne stinghereste ceata și mîzga de pe sosea. Cîrînd, ajungem pe strada căușdînă, bîlbîind de la un număr la al-

MÎINE ÎN LIBRĂRII:
DIONISIE PIPPIDI despre:

„CONTRIBUȚII LA ISTORIA VECHIE A ROMÂNIEI“

Va fi prezentă în librării lucrarea istoricului D. M. Pippidi „Contribuții la istoria veche a României“.

Rod al unor cercetări de aproape două decenii, lucrarea înmănușează cercetări întemeiate pe documente scrise în piatră, în marea lor majoritate inedite, scoase la iveală din coloniile grecești de pe litoralul Mării Negre. Astfel, veacuri întregi din istoria pămîntului dintre Dunăre și Mare ne devin mai bine cunoscute, capătă relief și precizie. Cele mai multe studii cuprinses în această valoroasă lucrare cuprind istoria cetăților

Histria și Callatis, iar altele se referă la relațiile dintre greci și geți de pe ambele maluri ale Dunării — iar două din studii examinează critic cele mai vechi mărturii privitoare la originile creștinismului daco-roman.

Autorul, specialist în filologie clasică și în istoria lumii greco-romane, a publicat lucrări din domeniul literaturii antice, al istoriei imperiului roman. Conducînd săpăturile din Zona sacră a Histriei, a publicat apoi o serie de documente epigrafice descoperite în colonile de pe litoralul românesc al Mării Negre.

CU CEZAR BALTAG DESPRE „TINEREȚE FĂRĂ BĂTRÎNEȚE“

— Ce temă vă preocupă în ultima vreme?
— Lucrez de mai mult timp la un poem în care mi-am propus să reiau motivele filozofice ale basmului „Tinerete fără bătrînețe“: căutarea eternă a nemuririi; motivul calului, un profet care depășește cu înțelegeri și spirit vizionar ehlar pe erou; motivul interdichiei (interdicția pe care eroul, din greșală, o încalcă, și încălînd-o este cuprins de dor, de dorința de a-și revedeia copilăria, de a reveni la starea inițială de om pieritor. Dar aceasta nu poate fi regăsită, căci pe pămînt au trecut sute și mii de ani).

Mi s-a părut foarte frumoasă în basm imbrîntirea bruscă a eroului în drumul spre căutarea propriei copilării și apoi moartea lui — numai a lui — ideea morții unice (în moarte, fiecare e singur!).

— Este vorba de o tratare folclorică a basmului?
— Nu! Ceea ce am luat din basm sînt situațiile existențiale. Fiecare fragment din poem are un motto din basm. Atmosfera generală e tristă — ideea de bază fiind ireversibilitatea timpului, nepuțința omului de a i se sustrage.

— În ce stadiu vă aflați?
— Pare ciudat, și totuși am început cu sfîrșitul. Mi-a rămas capitolul de început, de fapt cel mai greu, „Pînă la dinaintea nașterii“.

— Poemul este „altceva“ decît poezia dv. obișnuită?
— Intr-un fel, „finerețe fără bătrînețe“ continuă una din direcțiile volumului anterior „Răstîrîngeri“. Părăsesc însă stilul elaborat pentru niște forme de expresie mai desăsurate. Sînt nevoia unei metamorfoze în stilul meu; nu pot lucra o catedrală numai în filigran.

— Vorbind despre ultimul volum de versuri, critica vă reproșează „barismul“ și sînteiți de aceeași părere?
— Nu; de altfel linia ermetică nu este o linie generală a poeziei mele. Am scris și scriu poezie și de alt tip. Va apare în curînd un volum cuprînzînd o selecție din vechile mele volume de poezii, la care se vor adăuga cîteva inedite.

Fotografiile pentru Grenoble

În vederea organizării unei expoziții de fotografii la Grenoble, prețuită de cea de-a 10-a ediție a Jocurilor Olimpice de iarnă, au fost lansate invitații de participare asociațiilor de artiști fotografi din lumea întreagă. Din cele 1 500 de lucrări trimise, un juriu a selectat 300, dintre care zece sînt realizate de artiști români. Pentru întreaga colecție trimisă, Asociația artiștilor fotografi din țara noastră i-a fost acordat Marele Premiu al orașului Grenoble. În același timp, trei lucrări intitulată „Sub impresia Olimpiadei“, „Ploaia a încetat“ și „În plin elan“, realizate de Ion Mihăică, au obținut premiul oferit de prefectul Departamentului Isere. Celelalte fotografii selectate aparțin artiștilor Florin Dragu, Liana Grill, Mariana Dragu, Nicolae Săndulescu, Osep Cabane, Edmund Höfer, Gheorghe Vulpaș. Lucrările vor figura în expoziția care se va inaugura la Grenoble, la începutul lunii februarie.

(Agerpres)

varietăți pe GLOB

SABINA CARAUȘU

„Zimbiți vă rog... formula tradițională a fotografului a impresionat taurul din arenă care și-a lăsat matadorul, preferînd să pozeze.“

LA TRECUTU-ȚI MARE...

Sînt acte fundamentale în viața unui popor care luminează retrospectiv eforturile unor lungi șiruri de generații, însoțind geneza acestora prin faptele și sacrificiile, deseori rămase în anonimat, ale unor oameni a căror inimă s-a sincronizat pulsului neamului și patriei lor. Ideea Unității are în cultura și în manifestările noastre sociale un lung șir de strălucite premergători. Ea era susținută, la originile ei, de conștiința asemănării românilor din provinciile istorice și de conștiința originii lor comune. Primele atitudini aparțin cronocarilor și mai înții celor din Moldova. Limba latină procura materialul necesar fundamentării unor argumente esențiale privitoare la unitatea, prin origine comună, a poporului român. Grigore Ureche scria în *Letopisețul Țării Moldovei de cînd s-au descălecat țara*, punînd la contribuție izvoarele istorice române și străine: „Rumânii, zicea el, cit se află locuitori (...) la Ardeal și la Maramureș de la un loc sîntu cu moldovenii și toți de la Rîm se trag”. Certitudinea unității poporului român din cele trei provincii va fi pivotul istoriei pe care o va continua Miron Costin unde vom întâlni o primă fundamentare științifică, cu informații atunci de prima mîna asupra originii poporului român. În *De neamul moldovenilor din ce țară au ieșit strămoșii lor* înțeleptul cronicar descoperă gestul scrierilor sale ca unul nu numai de apotostat istoric ci mai ales profund patriotic: „Biruit-au gîndul să mă apuc de această trudă să scoț lumii la vedere felul neamului din ce izvor și semintie sînt lăcuitorii țării noastre, (...) că toți un neam și odată descălecați sînt...”. Letopisețul nu este numai o istorie cronologică a Moldovei, cronicarul ocupîndu-se pe larg de acel „vestit întreg domni”, Mihai, primul domn român care a reușit pentru un timp, în încercarea de a constitui un stat centralizat român prin unirea celor trei provincii. La stolnicul Cantacuzino ideea unității naționale capătă o și mai temeinică fundamentare științifică găsind nenumărate argumente pentru a-și edifica opinia: „Însă rumânii înțeleg nu numai aceia de aici ce și din Ardeal, care încă și mai neaoși sînt și moldovenii și toți cîți și într-alcă parte se află și au această limbă”. Dimitrie Cantemir, acest mare domn luminat, întregeste galeria istoricilor noștri vechi care au întreținut prin scrierile lor flacăra albă a speranței unitii românilor între aceleași fruntării. O altă echipă de oameni de știință va prelua sarcinile pe care și le asumaseră înaintașii. Și nu întîmplător cei mai iluștrii reprezentanți ai ei vor fi mentorii școlii ardelenice. Ideea, o dată cu apropierea epocii moderne, a cîștigat un teren enorm nutrinde acțiunile politice cele mai înaintate. Istoria ieșise din liniștea bibliotecii devenind forță de șoc revoluționară. Bălcescu va fi standardul a-

cestei masive înregimentări a spiritelor luminate ale timpului la marile comandamente sociale ale epocii. Frămîntările și eforturile celor care au realizat Unirea de la 1859, primul mare pas în istoria Unitii românilor, aveau strălucii predecesori!

LITERE DE AUR, LITERE DE FOC

A spune că presa este un seismograf mai mult sau mai puțin fidel evenimentelor zilnice înseamnă a cocheta oricum cu un

„...Unirea principatelor a fost visul de aur, felul isprăvilor a marilor bărbați ai României, a lui Iancu Huniade, ca și a lui Ștefan cel Mare, ca și al lui Matei Basarab (...) Unirea Principatelor este dar dorința vie și logică a marii majorități a românilor”.

(M. KOGĂLNICEANU : din programul ziarului „Steaua Dunării”)

truisim. Dar sînt truisme și truisme. Cred că afirmația aceasta este, în contextul evenimentelor cotidiene devenite în perspectivă istorică mari evenimente naționale, un truisim necesar, substanțial indispensabil cronicii unui neam, tonalitate afectivă tot atât de indispensabilă înălțării demnității naționale. Presa vremii primului mare pas unionist, dominată de cea fidelă acestui act legitim necesar, s-a constituit într-o largă orchestrație de opinii și consemnări zilnice care au armonizat eforturile locuitorilor din cele două principate împotriva prejudecăților și egoismului, de clasă privilegiate, ale marilor latifundiași. Cîntecul de astăzi al presei timpului își va da lesne seama de greutatea prin care s-a făcut vad ideea generoasă a unirii oamenilor de aceeași limbă, obiceiuri și crez spiritual. Campania de presă, masivă, grea în sensuri și forță politică de șoc, a debutat mai ales prin apariția, la 1 octombrie 1855, în capitala Moldovei, a gazetei „Steaua Dunării”. Apariția s-a produs nu înaintea consemnării unui incident nelipsit de interes. Gazeta, condusă de Mihail Kogălniceanu, își propunea să-și marcheze încă din numele ales publicației obiectivul său politic principal: *Unire*. Numele ziarului a fost însă, cum aflăm din aceeași presă a vremii, respins de camarila boierească, antiunionistă, cu indignare. Dacă schimbarea din frontonul

scriitorilor de pe tot cuprînsul țării. Invitația, nu rămăsese, cum era firesc, fără urmări și cititorul se va simți mobilizat la marile fapte ale timpului de cele mai prodigioase condeie ale epocii dintre care nu lipseau Costache Negruzzi, Costache Negri, Mihail Kogălniceanu, Alecu Russo, A. Donici, G. Sion, D. Dăscălescu, D. Ralet, Dimitrie Bolintineanu, C. Crețeanu, Al. Odobescu, pictorul D. Negulici și alții. De partea cealaltă a Milcovului, la București, în ianuarie 1857 se constituia Comitetul central Unionist avînd ca organ de presă *Concordia*, jurnalul politic și literar. Într-una din intervențiile sale aflăm definiția sa program, crezul său politic, descendența ideii pe care-și propunea s-o servească cu devotament: „Principiul Unitii este baza pe care Ștefan cel Mare al Moldovei voia să reformeze principatele, pe care Mihai Viteazu voia să le orga-

nizeze și pe care a și izbutit pentru cîva timp, a se rezema...”. Ecurile acestor gesturi trec artificioasele fruntării și se constituie în dialoguri, amplificînd ideile progresiste, întăresc brațul combatant al maselor. La Iași, presa unionistă publică corespondențe din capitala Țării Românești și nu printr-un simplu gest de complezență „Dimbovița” avînd ca redactor responsabil pe Dimitrie Bolintineanu, sau alte publicații unioniste de aici vor informa publicul, întîrîndu-i credința în izbîndă, despre faptele și eforturile unioniste ale fraților moldoveni. Dialogul acesta, semnificativ pentru conșonanțele spirituale și politice ale românilor, era pus sub semnul aceluiași efort patriotic, așa cum vom afla explicit în publicația lui Bolintineanu: „Ne vom silii a încredința pe români că cea mai dulce fericire pentru dinși este să poată zice într-o zi: „Sîntem o nație ce prin virtuțile ei a făcut să mire Europa”.

„DUMNEZEULE,
CE POPOR
ESTE
POPORUL
ROMÂN!”

22, 23 24 ianuarie 1859. Trei zile de dramatică tensiune, trei

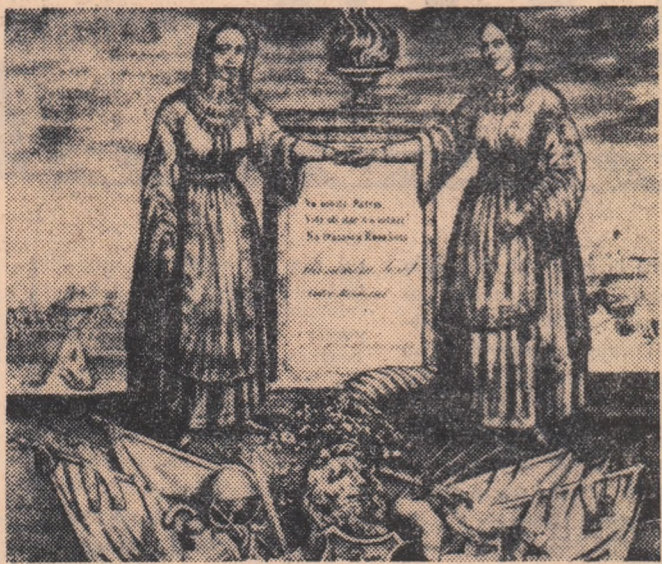

Cortegiul domnitorului Alexandru Ioan Cuza la deschiderea Camerei Naționale, în 29 februarie 1860

„Moștenitori ai drepturilor pentru păstrarea cărora părinții noștri s-au luptat atîta în veacurile trecute, fie ca aducerea aminte a aceluia timpuri eroice să deștepte în noi sentimentul dorinței că avem de-a păstra... pentru viitorul această prețioasă moștenire!”

(NICOLAE BĂLCESCU : „Istoria românilor sub Mihai Vodă Viteazul”)

PAȘI ÎN

Una din numeroasele litografii ale vremii, simbolizînd Unirea.

ISTORIE

zile de nemălințit entuziasm general. Masele populare din București și împrejurimi, răspunzînd pateticilor apeluri (*Cetățeni ai Capitalei! Voi fruntea nației, vegheați!*) au venit pe dealul Mitropoliei, înconjurîndu-l într-un inel de oțel, prîndu-l la brațe alegea domnului Cuza. Iată cum relatează unul dintre tinerii agitatori, N.T. Orășanu, felul în care a dat curs îndemnului zilei: „În acel ajun memorabil (deschiderea Adunării deputaților — n.n.) după ce străbătui o mare parte a ulișelor și a mahalalelor (alți jurnaleau tot ca mine, printre-alte părți) după ce intrai succesiv în mai multe prădăli de neguțatori, în case de cunoscuți, în tîntugeri, în băcîni, în circiumi chiar, și prin toate locurile unde vedeam ceva oameni adunați, după ce făcui o cursă prin mahalaua vestită a tabacilor, prin piață și printr-o mare parte a cafenelelor Capitale-

lei, întinzînd propaganda în contra guvernului (care încerca să boicoteze dubla alegere a lui Cuza — n.n.) mă înturna obosit acasă și, ca să mă pot odihni mai bine, mă apucau a-mi curății și a-mi îngrijii armele.”. Joi 22 ianuarie 1859, era o zi geroasă, cu zăpadă puțină și noroi înghețat. Străzile bucureștene se compun într-un larg panoramic de epopee. Coloanele de țărani din întregul județ Ilfov, se revarsă pe străzile Capitalei. La bariera Colentinei 2000 de țărani sînt împiedicați, de armata trimisă de autoritățile reacționare, să pătrundă în Capitală. Presa estimează numărul țărănilor veniți în București la 60.000. Ei se alătură meșteșugarilor, slujbășilor, intelectualilor în mijlocul cărora era tineretul, (deși lipsit de drepturi politice cum afirma Cezar Bolliac în *Buciumul său*), această inimă a nației este chemată a da impuls în arenă, a

„18 veacuri sînt de cînd viața latină a fost sădită pe acest pămînt, unde sîntem noi în ciuda zguduirilor prin care a trecut; această viață înaintează mereu, sporind și întîrîndu-se. S-a păstrat însă și crește această viață nu pentru că erau mulți și puternici aceia care conclucrau la întemeierea ei, ci pentru că fiecare din cei pușini este mîndru de munca înaintașilor săi. De cînd era suflet român pe fața pămîntului, românul a fost mîndru de a fi român, și chiar atunci, cînd lumea îl privea cu dispreț, el își cînta doina, și în conștiința pterurilor pe care le purta în sine privea mîndru împrejurul său. Sămînța, din care a răsărit acest popor, o nobilă, poporul nu va pieri, decît atunci, cînd românii vor uita noblețea seminției lor”.

(M. EMINESCU : „Mindria de a fi român”)

ZIUA UNIRII

de reforme structurale. Așa cum afirma tovarășul Nicolae Ceaușescu în expunerea făcută cu prilejul aniversării a 45 de ani de

la crearea Partidului Comunist Român, subliniînd importanța unitii Moldovei cu Țara Românească și formarea statului național

În 1859, acest act a stimulat „mersul înainte al societății, creșterea forțelor de producție ale țării”. El a contribuit la progresul

societății românești în toate sectoarele de activitate. Aniversînd astăzi ziua de 24 ianuarie, poporul nostru, întregul nostru tîneret, cin-

„Ce moment a putut fi mai frumos în Iași decît acela cînd, înaintea lui Alexandru Cuza, om nou, soldat, care venea liber de orice angajament, de orice amintire, bună sau rea, a trecutului și vedea numai drumul către viitor, cînd, înaintea acestui domn nou și tînr, în care totul era spontaneitate și suflet, care putea prin urmare făgădui, oricui indeplinirea celor mai îndrăznețe visuri, cînd înaintea lui se înfășia Mihail Kogălniceanu pentru a-i aminti că numele lui Alexandru este și al lui Alexandru cel Bun?”

(N. IORGA : „Spiritul public și literatură în epoca Unitii”)

cenzura pe cei ce lucrează, a înclinarea sau a stigmatiza”. Capetele coloanelor au reușit să pătrundă în curtea Mitropoliei „cu strigăte asurzitoare de ură”. Cînd caimacanii ies, la un moment dat, afară „strigăte de nemulțumire și de hulire au izbucnit din toate părțile”. Agitația mulțimii crește mai ales cînd se află știrea opririi celor 2000 de țărani la bariera Colentinei, dintre care 200 au fost închiși. Se constituie ad-hoc o brigadă de 200 de oameni care pleacă să-i elibereze. Acești 200 sporesc pe drum ajungînd la bariera Moșilor la 8.000! Ei dezarmă pe dorobanți, pun armele într-o trîsură și se întorc cîntînd *Hora Unitii*. Apariția noii coloane este primită cu o mare satisfacție și satisfacție primului succes în înclăștare cu autoritățile se transformă gîribit într-o energie care nu poate cunoaște stavilă. Clasurile mulțimii trec zidurile grele ale Adunării deputaților forțînd alegerea lui Cuza și ca domn al Țării Românești. Entuziasmul mulțimii, aflarea acestei vești, este de nedescris. Iată „minuta” unuia dintre ziare: „Frații noștri țărani care intraseră pe toate barierele Capitalei, de la deschiderea Adunării obștești și cari asistaseră pe timpul lungi seanțe în curtea și împrejurul sf. Mitropoliei, lipindu-se de hrană zile întregi, în așteptarea realizării dorințelor nației strigau acum din toată puterea sufletului lor: „Să trăiască Cuza! Să trăiască domnul nostru!” Și iată o altă relatare: „Dumnezeule, ce popor este poporul român! Cînd se inspiră de vreo idee, uită toate interesele private și se consacră numai pentru triumful cauzei comune; (...) apoi, cu muzica militară în mijloc, purced pe uliță (...) Astfel, poporul cu muzica, cu mișcarea, cu faciele aprinse s-au purtat pe toate ulișele urînd (în sensul de ovaționa — n.n.) pe deputații și făcînd *Hora Unitii* pe la toate răspîntiile”.

BIRUIT-AU GÎNDUL

Apropierea clipei alegerii viitorului domn, căreia istoria îi va ridica un monument mai durabil decît granitul, frămînta spiritele timpului. Alegerea nu putea fi lăsată în voia hazardului, căci de la noul domn întreaga nație aștepta împlinirea unor vechi năzuințe de dreptate. „În chestia domnului ce preocupă deocamdată toate spiritele — se afirma în gazeta bucureșteană *Dimbovița* — ziarul nostru și credem și celelalte ziare din București nu vor pune înainte nici un nume de candidat. Ele vor apăra ideile viitorului”. Între cei ce au apărut mai mult aceste principii de naționalitate și progres, se va afla neapărat un om care ar însușa mai mult încredere; acela va fi candidat la domnie al partidei adevărat naționale și progresiste sau al tuturor românilor cu sentimente de patrie și independență. Dar care este persoana ce posedă această calitate? Aici vine misiunea adunării; este treaba ei a-l căuta și a-l găsi; însă a-l găsi în condițiile arătate mai sus, sau a se hotărî după o eroare sau o rea voință a suferi critica și disprețul lumii”. Cîndul acesta al unei inspirate investituri de putere frămînta masele largi, gînd care fusese rostit de ele înseși, în plină Adunare a Divanului ad-hoc de la 28 octombrie 1857: „Cîtu-i Dună-

rea de mare și de largă curge peste mări și peste hotare, acolo se prefăce în riuri de aur și de argint și curg iarăși înapoi de se recarșă în țara noastră, iar noi nici rînduială, nici dreptate nu am avut. Cînd ne-am jeli, cînd ne-am tînguit, păsurile cînd ne-am spus, ispravnicul ne-a bătut, jandarmii ne-au bătut, zapciul ne-a bătut, cine s-a sculat mai de dimineață, cine a fost mai tare acela era mai mare”.

Istoria a ales, nu fără temeii, în persoana lui Alexandru Ioan Cuza, domn al Principatelor Unite, omul epocii, omul care trebuia să înlocuiască — arbitrarul cu legea. Omul era pe potrivă reputației pe care i-o asigurase gestul demisiei sale din postul de pîrcălab al orașului Galați, într-un moment important al bătăliei electorale pentru Unitie. Ecolul acestei demisii a fost imens, cu altă mai mult cu cît în ea Al. I. Cuza însuși suita de ilegalități a Caimecaniei falsificatoare a listelor electorale în scopuri antiunioniste. Alegerea ca domn al fostului participant la revoluția din 1848 a avut în vedere fermitatea poziției sale politice și caracterul său de om al unui desăvîșit echilibru. Ca domn, Cuza nu și-a dezmințit calitățile care au făcut din el una dintre figurile de seamă ale istoriei noastre. El va înfăptui una dintre cele mai necesare reforme sociale ale țării românești, împroprietărirea țărănilor, și nu mai mici vor fi eforturile sale în stîrpierea dezmetății lui cu bunurile publice și al arbitrarului. Urcîndu-se pe tron, el și-a aplecat atent urechea la glasul țării al cărui purtător de cuvînt era alt strălucit om politic, Mihail Kogălniceanu. Cerîndu-i noului vodă să cirnuiască țara ca și Alexandru cel Bun, Kogălniceanu chema în această clipă solemnă întregul șir al domnitorilor noștri pentru a-i aminti ce sacrală și mare moștenire i-au lăsat, care trebuia acroșită și îmbogățită spre mîndria urmașilor, și a urmașilor urmașilor lor. În acea clipă, prin vocea marelui om politic întreaga țară cu oameni, cu apele și munții săi, cu întreaga sa istorie se punea teamei faptelor viitoare de înaltare.

„NOI VREM SĂ NE UNIM CU ȚARA”

„In visurile mele, înflorit se află viitorul României. Sîntem milioane de Români răzeșiți! Ce ne trebuie să ajungem un neam tare? Unirea, numai Unirea!” Cuvintele lui Costache Negri s-au împlinit parțial în acea zi de 24 ianuarie 1859 cînd, după ce multime de oameni au participat la implinirea „scutului”, peste mulțime a prins — profetic? — a curge „o dulce ploaie prevestitoare de abundență și prosperitate”. Primul mare pas al istoriei Unitii fusese realizat. Vestea a trecut cu lugeala fulgerului peste arcul carpatic bucurînd și sădînd speranțe românilor din Ardeal. Dar frămîntările unioniste de dincoace de munți nu erau solitare; conșanțe de idei și de gesturi unioniste fuseseră marcate încă cu mult înaintea părții ale munților, tot așa cum Milcovul nu reușise niciodată să despărță spiritual pe munteni de moldoveni. De pe întinsa cîmpie a Blajului, la 15 mai 1848, a răsunat dorința miilor de români adunați aici, soli ai locuitorilor Ardealului, voința unionistă a ardelenilor: „Noi vrem să ne unim cu țara”. În timpul meabilor evenimente din principate, în ciuda unei severe cenzurii aplicate de autorități, publicațiile ardelenice se constituie în organe care informează publicul despre mersul evenimentelor, nu fără a strecura — înseleind ochiul vigilent al cenzorilor — o undă puternică de speranță. Ziarele în limba maghiară și germană împărțesc și ele entuziasmul gazetelor românești. *Gazeta din Brașov*, oficios în limba germană, întîmpină cu satisfacție Unirea. „Ziua de 24 ianuarie este ziua de eliberare a României, este o zi memorabilă din generație în generație a poporului român”. Prin alegerea unanimă și liberă a tuturor deputaților în Moldova și Țara Românească s-a realizat Unirea în persoana lui Alexandru Ioan Cuza. Puține popoare pe globul pămîntesc au realizat cu sacrificii mai mari o operă patriotică atît de măreață!

Dar opera era parțial împlinită. Au trebuit încă șapte decenii pînă cînd dorința manifestată unanim, de o mare de oameni, pe cîmpie de la Blaj, să devină o realitate. Dorința aceasta auzită de toți românii din cele trei provincii se va reînnoace pe aceeași cîmpie sacră a românilor, cînd la 1 decembrie 1918 alipirea Transilvaniei a fost comsimțită de cei 100.000 de oameni, soli ai locuitorilor străvechului pămînt românesc. Privilegiile vizeratorului din aceste zile al Muzeului Unitii din Iași vor fi atrase de prima pagină a ziarului *Alarma*, datată 29 noiembrie 1918. Imaginea reprezentînd intrarea lui Mihai Viteazul la Alba Iulia o însoțită de articolul intitulat *Unirea*: „Neamul nostru românesc, sol ai păcii, iubitor de dreptate, și-a ridicat fruntea semeț (...) și ca unul singur a pornit la luptă. Zorile zilei au răsarit luminoase pentru noi și frații noștri. Unirea mult dorită, unirea în cuget și simțiri, ne-a fost răsplăta suferințelor noastre. Trăiască Unirea! Ea va fi eternă ca și neamul românesc!”

V. TIMIȘANU

Voința poporului român de a se uni într-un singur stat a fost exprimată cu deosebită vigoare de numeroase publicații care au militat pentru Unitie

(Urmare din pag. 1.)

și ale unor puteri străine, dornice de a avea în această regiune a continentului un popor fărîmițat, punîndu-le astfel în fața unui fapt împlinit, irevocabil. Actul Unitii de la 1859 a deschis o nouă perspectivă în dezvoltarea istorică a poporului român, fiind urmat de adînci prefaceri pe plan economic, social și politic. În timpul domniei lui Alexandru Ioan Cuza au fost îndeplinite o serie

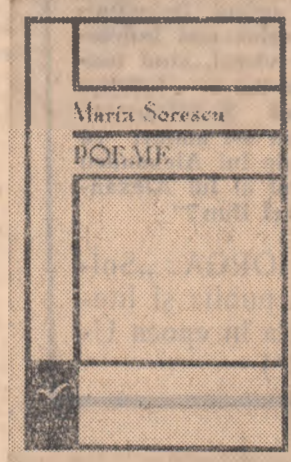
C. STANESCU
și
M. UNGHEANU
despre:

1. MARIN SORESCU 2. ANGELA CROITORU 3. TEOHAR MIHADAȘ 4. LEONID DIMOV 5. GHEORGHE TOMOZEI 6. NINA CASSIAN 7. DAN LAURENȚIU 8. ȘTEFAN AUG. DOINAȘ

MARIN SORESCU

POEME

Soarele e tânăr
In virtul razelor
Dar razele lui
Sint infpte in noapte
Lumea se inchide perfect
Intre aceste două coverți
Unde am ingramădit toate
lucrurile
Pe care le-am iubit
De două ori

ascunde însă și alte sensuri. Versurile declanșează simultan câteva sensuri și arta poetului e de a oferi vizibil mai întâi pe cel mai accesibil și

„Poeme” și „Moartea cealului” s-au epuizat atât de rapid la apariția lor în anii trecuți încât putem socoti actualul volum de Poeme în colecția Albatros ca o apariție nouă. Primele două volume de Marin Sorescu n-a mai intrat aici „Singer printre poezi”. Excluderea a fost făcută în slujba zonei de autentic lirism a poeziilor sale. Comentariile unei critici superficiale clasele de pe Sorescu între parodiști și autorul pare a-și renege debutul. Poeme în colecția Albatros dovedesc indiscutabil un poet autentic și particular; ceea ce nu s-a sesizat încă suficient este gravitatea versurilor lui Marin Sorescu, calitatea reflecției ascunsă sub o superficialitate de ironie sau amuzament. Marin Sorescu e un poet filozof și cred că acesta e lucrul cel mai important în legătură cu versurile sale extreme de flexibile. Ceea ce place de obicei este conștientizarea pe care o face poetul accesibilității. Poetul a căutat mijloacele de o maximă comunicativitate și le-a găsit în proverbe sau „ziceri”. Adevărate poezii sale debutează cu o parafrază a unei cunoscute ziceri care

spectaculos. Desigur se poate rămîne și aici, în această comedă anticameră a versurilor lui polivalentă, dar latura cea mai autentică a poetului nu este cea bușă, ci aceea mediativă. „Înainte de a-l lua / moartea le face recuștii săi o vizită medicală, foarte minuțioasă” — spune Marin Sorescu. Sub aparenta banalității se strecoară insolitul. Moartea procedează metodic ca o comisie cu atribuții ferme etc., unicul ei scop fiind acela de „a lua” cu ea adică, de a scoate din viață, pe cei pe care i-a ales. Posibilitatea poetului de a fi expresiv în puține cuvinte, atestă economia artistică excepțională.

ANGELA CROITORU

OCHIUL
CEL
MARE

Am cerut anilor să zăbovescă,
anii fără crutare au trecut...
Am cerut clipele în loc să se oprească,
clipele-n zbor au trecut.
Am cerut tinereții încă și încă să întîrzie,
rîzînd tinerețea în zări s-a pierdut...
Și frumuseții i-am cerut să rămîie vie
frumusețea, ca o floare,
petalele pe rînd și-a pierdut.

Poeziile se dezvoltă în înălțime, au ceva sacerdotal în ele și invită la cult. Univer-

Pînă la acest volum Angela Croitoru a fost un nume necunoscut cititorului de poezie. Ochiul cel mare este un volum de debut și prin el anul 1967 marchează un debut rar. Angela Croitoru se înscrie încă de la prima carte între primele nume ale litericii noastre feminine. Poeziile sale, de fapt, variante ale unui singur motiv, al bucuriei de a trăi, se disting printr-o senzorialitate cenzurată. Expresia acestei bucurii de a trăi nu invadează însă dezordonat paginile avînd ca singur reper simțurile dezlănțuite. Angela Croitoru scrie imnuri ale creației, naturii, soarelui, simțurilor.

sul este un spațiu de miracole ale existenței și poeta celebrează întâlnirea cu ele în poezii de o distincție și o cenzură a expresiei care creează o atmosferă specifică. Tensiunea acestor poezii este ceea ce le face captivante pentru sensibilitatea cititorului. Caracterul lor imnic le impune o altitudine pe care poeta n-o trădează nicăieri. Întîlnirea cu elementele nu e prilej de maculare, ci de purificare, de sancționare. Totul devine clar în aceste momente, melodios și înalt. E vizibil că ne aflăm în fața unei poezii care și-a descoperit sursa cea mare, autentică, de lirism, cultivîndu-și-o cu consecvență și acuratețe.

TEOHAR MIHADAȘ

ȚĂRÎNA
SERILOR

In preajma vegherilor mele,
Ca o spadă de foc în mînă vitează
Cineva veghează...
Uneori ca o umbră ascunsă-n unghere
Nălucă de ierburî cu pleoape severe...
Inimă trist strălucind, ca o stea
In inima mea.

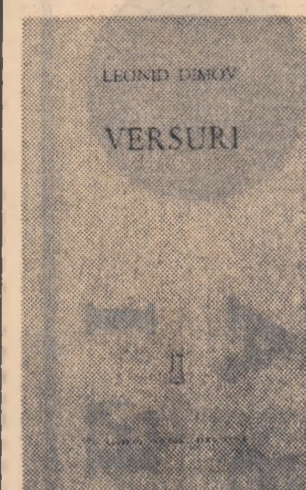
De mi-au umplut de floare aducerile-aminte.

Există — fapt atît de curent încît și-a pierdut puterea de a semnifica — o foarte

Ipostazele sînt ireductibile la prototip, o imagine a poetului (și a poeziei) nu este recunoscută de cealaltă (alta) care nici ea nu are această phetisitoare putere. În fiecare din noi a amușit un necunoscut care-și trimite semnalele numai inițiatilor (poetilor. În acest caz): „Din tîrîmurile nopții strîpune de teamă / Prin vîmile serii, pe săbiile cîntului, cine mă cheamă! / Nălucile ochilor, / Mîiniile, / Latule, / De pretutîndeni m-ajung: / Și umbre desprinse de timp și pînînt / Prin inima-mi arsă se poartă prelung, / Ca pe oînt...” Poetul asimilează existenței sale cenușă lunară a „mîndrelor amîntiri” plasîndu-și viața nocturnă în aburul real al legendei ori într-o adiere de basm. Punctul său de vedere asupra „transfigurării” este modern prin riscul de a nu ascunde iluzia creată, ci de a impune ca pe o necesitate. Cu alte cuvînte, el nu este un vrăjitor și nici un iluzionist, ci o existență suprapusă care, pen-

LEONID DIMOV

VERSURI

Orașul în cadrul de mucava Trăia, înfricoșat, la cinema. Iar străzile duceau poveri de soapte. Doar între pauze. La cîinci și șapte. În piața cu celebru nume șvab Creștea plîna la cer, un baobab Cu fructe cît o casă, cu bo-degi...

Un poet cu totul personal este L. Dimov. E dintre aceia cărora numai criticii obsedați de filiații interminabile i-ar putea găsi vreuna. N-ar fi exclusă compararea cu Ion Barbu sau chiar cu „Conachi în ceea ce-l prevestește pe Anton Pann. Dar astea nu ar fi decît speculații ale unui erudit căruia, după ultimul op voluminos, i-au mai rămas date cu care n-arădă ce face. Și atunci le aruncă cu gravitate asupra noilor soții. Revenind, Dimov e dintr-ai cei care poezia este pentru acest artizan aburul normintelor, nostalgia unei țări de paradis pierdută. Dacă n-ar avea o autentică gravitate, ea ar putea fi ușor confundată cu „călătoria simbolistă”, cu proiecția în exotice a tumultului interior. Dar, deasupra tuturor aparențelor, în acest excepțional caz avem de-a face cu un anti-simbolism care rupe marurile curenților în aceeași ablie primordială. Cu mijloace pe care le-am numi simboliste poetul prădează adevăratul simbolism. El nu simbolizează, ci semnifică un fel de criză a simbolismului pus în situația de a-și nega proiectiile. E ca și cînd la capătul unei călătorii, în sfîrșit efective, autentice, navigatorul simbolist e decepționat nu atât de puțina corespondență (eventual niciuna) dar de sublimul ridicol al proiectiei sale. Poezia lui Dimov este întotdeauna sosire, decolare, chemare pe un țărîm atins, niciodată proiectie, vis zbor. Din această cauză, în ciuda aerului ei grațios, de gratuite artizană ea este, în fond, expresia fidelă a unei simțiri demitizatoare. Venit dintr-o călătorie a cărei rută a fost străbătută cu fidelitate, poetul nu face decît să ne trimită jurnalul acestei călătorii decepționante („Tot mai plîng, deși trecut-a / Poate-un secol, poate-un ev / De cînd am pornit cu pluta / În lințolii de elev ?...”).

POEZIA — UNIVERS DESCHIS

firească nepotrivire (mai bine contradicție) între oficierea solemnă și vagul misterios, neliniștea surdă, așteptarea imprecisă. Solemnitatea oficierei unui rit nu exprimă nicidecum și misterul care stă în centrul ritului însuși. În poezie, solemnitatea are un regim diferit, ea însăși fiind poezia. Într-un poet cu gesturi solenne, nu larg — romantic, expansive, ci adînc inițiatice, tulburătoare nu prin aspirație, ci prin umire mistică, prin ascultarea înăuntrul ființei sale a unei voci străine ori încă necunoscută. Apareie desprinsă de planul terestru, poetul are o altă existență, existența „poeziei”. „In cumpăna din miezul acele nopți căzu: / Chemările din aștri suiau și din morminte... / În suflul meu plîns-au herubii cu zăpezi /

Acceaiși prezintă a unui etern misterios altul: „Inimă trist strălucind, ca o stea, / In inima mea. / Mîiniile ei, altădată, și ochii-i, / Sint ochii și mîiniile mele. / In desșertul vieții, cîoajă / Visul ei, mie trup înăntor, / Straniul meu protector”. Valoarea pe care o dăm acestor versuri e în strania lor alunecare într-un înfînit strîpuns doar de ochiul rece al lunii. Într-o asemenea inserare a înfîntului sub regim lunar poetul se recăsește pretutîndeni desfășurată de orice recunoaștere.

tru a se revela trece firească peste convenție (întotdeauna aproape există o sfiată față de legile „jocului” ca fiind convenții necesare pentru ca jocul să se poată numi așa!) și ne vorbește cu solemnitate despre necunoscutele sale existențe: „O, sete-a prea înaltului fîntul / Marginea mea scaldată-n neprihană... / Luceafăr răștrînd din ințepul / In singele meu, arde ca o rană”.

Ce nesinceritate ciudată au poezii iubirii! Dacă vrem să-i redăm sincerii foarte des se întîmplă să nu ne placă poezia lor de dragoste pe cînd lipsă acestei sincerității banale ne dă satisfacție hotărîri mai trairice. Această pentru că „frumusețea” unei declarații poezice fi proza cea mai insipidă. Victoria rămîne, și aici, de partea sublimării, a topirii în cuvînt (indiferent la ceor poezia sinceritate, nesinceritate, etc.): „curg pîdurile spre frunză / trunchiu-mprăștiat și-l urci / Spre culoarea neajunsă, / mut, către cuvînte surghi”. Mutenia dinaintea a-tării cuvîntelor — iată poezia (există și aceea, absolută, care urmează caracterului lor irrelevant). Nu cuvîntul în sine produce (naște) poezia ci măsura în care el transportă cu sine (în sine) o parte dacă nu întregul chin de a fi fost găsit. „Adevărul” cuvîntului eminescian nu este unul notional ci pur suletesc, afectiv, sentimental, este adevărul care exprimă chinul, obsesia, efortul și nu un oarecare raport, lege, raționalitate și nici măcar relația unui sentiment ci numai (sau aproape) drumul de dină la el, chinul lăuntric al constituirii.

GHEORGHE TOMOZEI
Patruzeci și șase poezii de dragoste

cel mai explicit cu putîntă acest proces. Dragostea fiind, totuși, sentimentul cu manifestările cele mai incredibile. Ce poate, deci, exprima aici simplul cuvînt? În chip facial fiecare cuvînt trebuie să exprime altceva, funcțiile cuvîntelor încercîndu-se cu înfînit mai mult decît cuvintele înseși pot duce. Gh. Tomozei (nu în toate cele 46 de poezii de dragoste) evocă numai — e o precizare nu și o subapreciere — emolia originară a cuvîntelor, recrează misterul iubirii fără a-l fi creat. El „latinizează” iubirea africană, o compune ca pe un tablou după natura vie și învîpălată a cuvîntelor dintii (și ele o realitate secundă). Pe acestea e le folosește (nu le poate adăuga nimic) ca pe niste monumente patinate, îngălbenite, usor vetuste. În fond, această manieră este a unui sentimental care schimbă corul englez pe clarinet, Notele lansuroase ale unui partiturii străvechi devin blînde și înduioșate parodii.

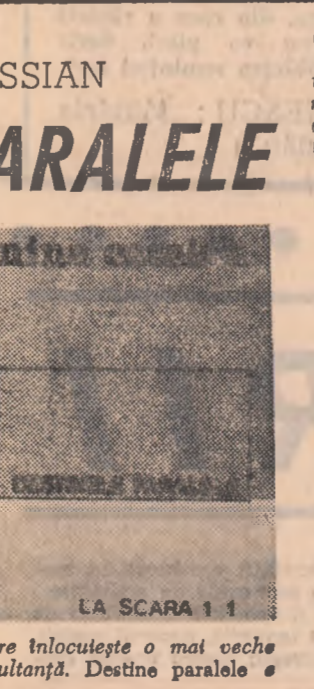
DAN LAURENȚIU
Poziția astrilor

ȘTEFAN AUG. DOINAȘ
SEMINȚIA LUI LAOKOON

In Destine paralele pot fi regăsite cîteva din caracteristicile care conferă poeziei Ninei Cassian dreptul la atenția consecventă a cititorului de poezie. Factura versurilor Ninei Cassian cu accent pe senzorialitate, intelectualitate și neologism nu le face întotdeauna agreabile celor ce consideră poezie numai o anume factură lirică.

NINA CASSIAN
DESTINE PARALELE

o astfel de poezie în care se meditează asupra unui destin comun, firesc, și a altuia monstruos care ar reprezenta destinul creatorului de geniu. Cei doi poli ai lirismului scriitorului, refuzul și opțiunea, se simt în acest poem al destinelor paralele. Este interesantă și în această carte încercarea de depășire a cercului tradițional de teme și mijloace a litericii feminine. Poezia Ninei Cassian, ca și opera altor scriitori contemporani, dovedește că lirismul nu se opune cerebralității, nu-și pierde calitatea, ci și-o potențează. Unele poezii pot fi într-adevăr slabe dar asta nu poate infirma poziția lirică fundamentală a poeziei. Destine paralele e o carte de sensibilitate și inteligență poetică.

Imi place dintre semeni treptat să mă retrag: în înfînitul mare o arie să trag. Să știu un loc de umbră cu trepid și trepte în care șapte tineri în toșă să m-astepte. Un clopoteț s-annuș pe ganguri reci, pe dale. Sosirea mea ghicită din zgomot, de sandale. Cu magică formulă și cabalistic semn Să-nconșr sanctuarul secret și să-l însemn.

Poet de o pasăată conceptualitate, Șt. Aug. Doinaș este ceea ce se cheama un maestru, adică, un creator rigid cu sine (nu cu altii), fidel unului sistem poetic în care crede, cultivîndu-l cu voluptate. Atît de mare este credința sa în poezie, în puterea ei de a exista și dăinui încît chiar versurile sale par socluri pentru eternitate, în care nici o fibră nu tremură.

Admirabil animator de naturi moarte, L. Dimov exprimă prin prea alesul său gust și o criză autentică a materiei vie a poeziei, o abolire a pasteii și pastelului, a naturii însăși, atotinspiratione. El își confecționează o altă natură (cărutul de lemn vopsit în cinci culori, „adus o dată de la țară / Legat de funde mari, în primăvară „este transportat pe Neptun, planetă fără om”, etc), populînd i-nedit „Saharele de-apoi” sau scriîndu-și, poate, chiar poezia („Mistreți cu ritul desfăcut / Grămezi de crocodili în rut / Albi vînători de tigri roz / Cobre făcute golmoz / Bucăți de bufnițe regale / Străvechi soporile vespérale / Cozi de păun și cozi de ciine, / Fructe din arbori de piine / Ciorchini de papagai vorbind / Cornuri de viperi de pe grind, / Lumini din iriși de pisici / Sălbaticii sumbri și peltici” j.a.m.d., o organizare proprie a numitei Sahare). Rezultata simbolistă folosită masiv, cu superbă ironie, este rostogolită absurd ca o anume celebră listă de mincăruri alcătuită de academicieni. Cine se căzînește în cazul de față, să traducă simbolurile nu va da niciodată de ceea ce poezia, unică, semnifică prin sine și pentru sine.

DEZBATERI PE MARGINEA MĂSURILOR PRIVIND:

munca educativă în rîndul tineretului

Majoritatea interlocutorilor noștri, de la cooperativa agricolă de producție Tomnatic, regiunea Banat, între care s-au numărat, ca invitați, cadre din conducerea cooperativei și activiști ai comitetului raional U.T.C. Stnicolaul Mare au remarcat că una din problemele esențiale, de rezolvare căreia depind foarte multe, dacă nu chiar toate celelalte, o constituie raportul dintre conducerea unității și organizația U.T.C.

— De fapt, spunea tovarășul Feneș PETRU, președintele cooperativei agricole de producție, raportul acesta n-ar trebui să fie așa cum sună vorbele, de la „conducere” la „organizația U.T.C.”, adică oarecum exterior, rece, pe undeva formal, ci intrinsec. În cazul nostru lucrurile așa și stau. Mă refer la faptul că la noi secretarul comitetului U.T.C. face parte din consiliul de conducere al C.A.P., nemaivorbind de ponderea promovării tinerilor în munci de răspundere. De pildă, toți tehnicienii noștri sînt tineri, trei șefi de brigadă din patru de asemenea, 8 șefi de echipă din 15, patru contabili din șase. Toate acestea asigură prestigiul organizației U.T.C.

Reluarea unei competiții de prestigiu

După o întrerupere de patru ani, anul acesta se reiau campionatele internaționale de tenis de masă ale României. Actuala ediție a întrecerilor se bucură de o participare extrem de valoroasă, la startul întrecerilor fiind prezenți jucători și jucătoare din 11 țări: Anglia, Bulgaria, Cehoslovacia, R.P.D. Coreeană, R.D. Germană, R.F. a Germaniei, Iugoslavia, Suedia, Ungaria, U.R.S.S. și România. Tara noastră va participa cu trei echipe (A, tineret și B).

Un arbitru român de baschet în „Cupa cupelor”

La Cracovia s-a desfășurat meciul retur dintre echipele Wisla Cracovia și Vorwärts Leipzig, contînd pentru „Cupa cupelor” la baschet masculin. Victoria a revenit oaspetilor cu scorul de 72-68 (31-27). Partida a fost condusă de cupul de arbitri Gheorghe Rosu (România) și Roszvar (Cehoslovacia) și în primul joc, baschetbaliștii din R. D. Germană s-au calificat pentru turul următor al competiției.

Hocheiștii japonezi în drum spre Grenoble

Selecionata olimpică de hochei pe gheață a Japoniei (în drum spre Grenoble) a susținut un meci de verificare la Oslo cu formația norvegiană Valerengen. Meciul s-a terminat cu scorul de 4-2 în favoarea jucătorilor norvegieni.

HANDBAL

Aseară în sala Floreasca în cadrul competiției masculine pentru „Cupa F.R.H.” s-au întîlnit echipele bucareștene Steaua și Universitatea. Handbaliștii de la Steaua au obținut victoria cu scorul de 21-12 (8-6). Gruia a marcat 6 puncte.

Intrunit la Paris sub președinția lui Jean Borotra, Comitetul internațional pentru atribuirea premiului fair-play „Pierre de Coubertin” a hotărît să acorde tradiționalul trofeu pe anul 1967 jucătorului de tenis maghiar Istvan Gulyas. (Agerpres)

de inițiere a unor acțiuni educative sînt limitate. Avem oare dreptate? În cazul în care înțelegem munca organizațiilor U.T.C. redusă numai la adunări generale cu șapte subiecte la ordinea de zi, la schimburi de experiență cu unități aflate peste patru sate, la conferințe de cite 30 de pagini și cînd te referi la importanța stringenței muștelului ori a semințelor de salcîm, sigur vor spune:

Existența acestor responsabilități în brigăzile de producție, remarcă tovarășa Ecaterina BRADEA, secretar al comitetului raional Sînicolaul Mare al U.T.C. asigură, după părerea mea, desfășurarea unei munci de organizație specifice fiecărui loc de muncă. De pildă, la culturile de cîmp, s-ar putea porni o acțiune cu largi implicații asupra pregătirii profesionale a tinerilor, a formă-

de fiecare specie. Deci, 3 x 5000 000 plante existente în medie la hectare = 10 000 000 boabe. Sau, transformate, cam un vagon de grîu.

— Existenta acestor responsabilități în brigăzile de producție, remarcă tovarășa Ecaterina BRADEA, secretar al comitetului raional Sînicolaul Mare al U.T.C. asigură, după părerea mea, desfășurarea unei munci de organizație specifice fiecărui loc de muncă. De pildă, la culturile de cîmp, s-ar putea porni o acțiune cu largi implicații asupra pregătirii profesionale a tinerilor, a formă-

de fiecare specie. Deci, 3 x 5000 000 plante existente în medie la hectare = 10 000 000 boabe. Sau, transformate, cam un vagon de grîu.

OPINIILE TINERILOR DIN COOPERATIVA AGRICOLĂ TOMNATIC:

Valorile educative ale muncii

— Care să fie rolul acestor responsabili, prin ce forme și metode să acționeze? — Personal, n-aș putea spune acum exact cum ar trebui să muncească aceștia. În tot cazul, cel ce va răspunde de informarea tehnică, spre exemplu, va trebui ca săptămînal, verbal, prin afișaj, la un panou sau prin organizarea unor întîlniri cu specialiștii, prin inițierea unor serii de calcul, să asigure nu numai o sumară informare asupra tehnologiilor noi de cultură, a metodelor de lucru etc., ci și o compunere — sub aspect al productivității și calității și ușurării muncii ș.a.m.d. — cu rezultatele cunoscute la un moment dat în unitate.

— Care să fie rolul acestor responsabili, prin ce forme și metode să acționeze? — Personal, n-aș putea spune acum exact cum ar trebui să muncească aceștia. În tot cazul, cel ce va răspunde de informarea tehnică, spre exemplu, va trebui ca săptămînal, verbal, prin afișaj, la un panou sau prin organizarea unor întîlniri cu specialiștii, prin inițierea unor serii de calcul, să asigure nu numai o sumară informare asupra tehnologiilor noi de cultură, a metodelor de lucru etc., ci și o compunere — sub aspect al productivității și calității și ușurării muncii ș.a.m.d. — cu rezultatele cunoscute la un moment dat în unitate.

— Existenta acestor responsabilități în brigăzile de producție, remarcă tovarășa Ecaterina BRADEA, secretar al comitetului raional Sînicolaul Mare al U.T.C. asigură, după părerea mea, desfășurarea unei munci de organizație specifice fiecărui loc de muncă. De pildă, la culturile de cîmp, s-ar putea porni o acțiune cu largi implicații asupra pregătirii profesionale a tinerilor, a formă-

— Existenta acestor responsabilități în brigăzile de producție, remarcă tovarășa Ecaterina BRADEA, secretar al comitetului raional Sînicolaul Mare al U.T.C. asigură, după părerea mea, desfășurarea unei munci de organizație specifice fiecărui loc de muncă. De pildă, la culturile de cîmp, s-ar putea porni o acțiune cu largi implicații asupra pregătirii profesionale a tinerilor, a formă-

— Existenta acestor responsabilități în brigăzile de producție, remarcă tovarășa Ecaterina BRADEA, secretar al comitetului raional Sînicolaul Mare al U.T.C. asigură, după părerea mea, desfășurarea unei munci de organizație specifice fiecărui loc de muncă. De pildă, la culturile de cîmp, s-ar putea porni o acțiune cu largi implicații asupra pregătirii profesionale a tinerilor, a formă-

SPORT

MOȘU TACHE

Două săptămîni cit a stat Moșu Tache acasă nu m-am deslipit de cocol. Tata nu venise încă, aveam să-l mai aștept încă mult. După două săptămîni Moșu Tache a plecat înapoi, l-a lăsat însă pe Chiriță acasă. Cîteva zile acesta a mai cîntat. Mi s-a spus: Ia mai cîntă, Chiriță! Se urca pe gard și cînta. A început apoi să se urce pe gard și să tacă. Se uita lung nu știu unde și asculta. Pînă cînd, într-o zi, și-a desfășurat mică arpișă și a zburat. Deaparte, departe în via, unde nu l-am mai găsit, i-am căutat toată ziua și a doua zi, dar degeaba. I-am aflat mai tîrziu penele ghem sub un butuc. Mi mîncase vulpea sau un hîrteș. Prate citeva luni dînicămea a primit înștiințarea cum că Moșu Tache e mort. I-au venit pe urmă și hainele acasă, un flanel negru de lîm, un fular și o pereche de mănuși. Atît în dimineața aceea înțoarcerea cuișorului lîngă prag iar în grădina vîșniș. Se împrimbușura și începeau oamenii să se întoarcă de pe front. Mi așteptau femeile cu copiii lîngă ele, în capatul satului, pe pod, de dimineață pînă seara.

La Sediul Uniunii Ziariștilor din Capitală, va avea loc joi, 25 ianuarie, ora 18,30 vernisajul unei expoziții de grup (pictură și sculptură) care va reuni lucrări, multe inedite, ale tinerilor artiști plastici:

- Georgeta Năpăruș-Grigorescu.
Octavian Vișan.
Gabriela Pătulea-Drăguț.
Ion Grigore.
Dan Cristian și Gh. Iliescu-Călinești.

Expoziția cu caracter de lucru, este menită să prilejuiască o amplă dezbatere în coloanele ziarului „Știința tineretului” sub forma unui simpozion pe tema: „Valoare și originalitate

— Existenta acestor responsabilități în brigăzile de producție, remarcă tovarășa Ecaterina BRADEA, secretar al comitetului raional Sînicolaul Mare al U.T.C. asigură, după părerea mea, desfășurarea unei munci de organizație specifice fiecărui loc de muncă. De pildă, la culturile de cîmp, s-ar putea porni o acțiune cu largi implicații asupra pregătirii profesionale a tinerilor, a formă-

INFORMATII

Marți, după amiază, a plecat spre Varșovia o delegație a Uniunii Asociațiilor Studenților din România, condusă de Iulian Vereș, secretar al Consiliului U.A.S.R., care la invitația Uniunii Studenților polonezi (Z.S.P.) va face o vizită în Polonia.

Marți a plecat spre patrie, delegația Uniunii Tineretului Cehoslovac, condusă de Ivan Rajceky, șef adjunct al secției de pionieri a Comitetului Central al C.S.M., care a făcut o vizită în țara noastră la invitația Consiliului Național al Organizației Pionierilor.

Marți seara a plecat spre Londra o delegație de specialiști în îmbunătățiri funciare, condusă de Barbu Popescu, prim-vicepreședinte al Consiliului Superior al Agriculturii, pentru a duce tratative cu organizații de specialitate

engleze în vederea cooperării în domeniul irigațiilor.

A sosit în Capitală Jan Adriaenssen, noul ambasador extraordinar și plenipotențiar al Belgiei în Republica Socialistă România.

În cadrul manifestărilor consacrate aniversării Unirii Principatelor Române, Universitatea Populară București și Comitetul orașenesc București al U.T.C. au organizat marți seara, în sala Ateneului Român, simpozionul: „Unirea Moldovei cu Țara Românească — formarea statului național român”. Au luat cuvîntul prof. univ. Mihai Berza, membru corespondent al Academiei, Virgil Candea și conf. univ. Dumitru Almaș. A urmat apoi un montaj literar-muzical susținut de actori ai scenelor bucareștene.

ÎN REST, CAM ASTA E...

(Urmare din pag. 1.)

te-am adus pînă aici (la celălalt capăt al Bucureștiului, cîteva kilometri în afară, pe cîmp — n.n.) gata, fără nazuri. N-am bătut-o. Pe cuvînt, n-am dat cu pumnul. Leșsem tot trei la plimbare, se sfîrșea anul și aveam în plus benzină. Ce eram să fac cu benzină? Eu vi-am spus numai adevărul!

PLECASEM DUPĂ CUMPARĂTURI.

Tatăl lui Tudora Virgil: „Nu pot crede nici acum. E înșurat, nevastă-sa așteaptă un copil... Ce mai putem face?” Soția: „Stătea acasă de două luni. Acuma ce mă fac? El e încă copil, bărbătu-miu, sîntem de-o seamă.” „COPIUL”: „Eu să vă spun de-a-noasele, le știu mai bine așa (și-ncepe apăsînd înconștient — nepricepînd nici acum prăpastia în care au aruncat un om — pe detalii ca să ne lămurim noi cum stă de devine problema). „Nevești-mi nu l-am sufliat nimic. Era o chestie nasoală. Da eu știu că mi-am arestăeză. Noi ne-aveam bine și-mi pare rău de ea, rîvnim fără ajutor. (Nici un cuvînt despre copilul care trebuie să vină-n.) În taxi, p-asta l-am plătit cu banii ce-l luasem din buzunarul paltonului ei — un pol și ceva mărunțiș — înel m-a făcut atent că are buletinul fetei și cînd ne-am uitat el a zis: „Bă, da e minoră!” Le-a făcut scîpăt într-un canal și mie mi-a dat niște clopăni de damă pe care-l ciupește odată cu ceasul. Da eu n-am spus mîna în viața mea și i-am aruncat într-o curte. La plecare Tibi i-a spus că damigeana și sacoașă sint lîngă pom, era acolo un copac, și Tibi a pornit cu farurile stîns.” Iși deapănă nestingherit, impasibil amintirile. „Eu de două ori mă gîndisem să cobor, da era cald în mașină și eram cam amețit”. Zău, domn procuror (smerit, îmi atribuie mie apelativul) aș vrea să-i dau un telefon lîngă tata”. Și-și caută un sprijin, încoțit de gînduri negre de regret. „Eu nici n-aveam chef... Mă gîndeam ce-i spun nevastă-mi, nu mă prea interesa pe mine chestia asta, da fata tot era acolo așa că...” Se-întelece, o ia de la capăt, nu cumva să scape un detaliu, a auzit că e bine dacă spui adevărul.

O LIMUZINĂ NEAGRĂ, 2 B 8133

O limuzină neagră, 2B 8133, colindă străzile. Trei nemerici au chef de distracție. O fată de 16 ani, venită din provincie, trimisă de părinții la soră-sa, rătăcește drumul. Domnișorul de la volan e gentil și-și oferă serviciile. Depun garanție ceilalți doi domni, „Vă ducem noi, strada e pe aici, prin apropiere”. Tîlhari de drumul mare, ies cu mașina din oraș, pe cîmp, la loc dosit și fără lumină, unde „nu mai încap condițiile”. Și domni mîrțurisesc doar adevărul. Intr-un limbaj de haimanale confesînd blînde reumușcări, incapabili să înțeleagă dimensiunile dramatice întîmplării pe care au comis-o. Nici un cuvînt despre victimă, ea nu a existat nici atunci și nici acum, nici o umbră de regret omenesc, totul povestit calm, neutru, ca și cînd despre altcineva ar fi fost vorba, cu scuza pe buze și oram beți. Deși toți trei au recunoscut că pe Soseaua Giurgului erau trei de-a binele. Puțin nedumeriți că au ajuns aici. Ei doar n-au făcut mare lucru, au plecat la plimbare, unul a avut o idee? „ce ne tot întrebăți?” Un spectacol cutremurător, dincolo de abjecția pe care justifică îl va trata cum se cuvine.

CINEMATOGRAFE

RAZBOI ȘI PACE (seriile III și IV) rulează la Patria (orele 10; 16.15; 20). CAUTAȚI IDOLUL rulează la Republica (orele 9.45; 12; 14.30; 16.45; 19; 21.15). București (orele 9; 11; 13; 15; 17; 19; 21). UN NABAB MAGHIAR rulează la Melodia (orele 8.45; 10.45; 12.45; 14.45; 16.45; 19; 21). Festival (orele 8.45; 11; 13.30; 16; 18.30; 21). Excelsior (orele 9.30; 11.45; 14; 16.15; 18.30; 20.45). SERVUS VERA rulează la Feroviar (orele 9; 11.15; 13.30; 16; 18.30; 21). Aurora (orele 8.30; 10.45; 13; 15.30; 18; 20.30). RAZBOI ȘI PACE (seria a II-a) rulează la Capitala (orele 9; 11.15; 13.30; 16; 18.30; 20.45). DRAGOSTEA UNEI BLONDE rulează la Grivița (orele 9.30; 11.30; 13.30; 16; 18.15; 20.30; Crîngasi (orele 15.45; 18; 20). O SITA UNU DALMATIENI rulează la Victoria (orele 9.30; 11.45; 14; 16.15; 18.30; 20.45). Dacia (orele 8.15; 14.30). În continuare, orele 16.45; 19.21). CIND TU NU ESTI rulează la Lomina (orele 9; 15.45; 19; 21). În continuare, orele 20.45). Lira (orele 15.30; 18; 20.30). CORIGENTA DOMNULUI PROFESOR rulează la Dolina (orele 12

14; 16; 18.15; 20.30) — Program pentru copii — dimineața, (orele 9—10.15). Giulești (orele 15; 17; 19; 21 — duminica, orele 10), Modern (orele 9.30; 11.45; 14; 16.15; 18.30; 20.45). ZECE NEGRI MITITEI rulează la Unirea (orele 15.30; 18; 20.30). Mosilor (orele 15.30; 18; 20.30). MARELE RESTAURANT rulează la Infrățirea între popoare (orele 13.30; 16; 18; 20). DOSARUL XII rulează la Buzestî (orele 15.30; 18; 20.30). Arta (orele 9; 16; în continuare, orele 18.15; 20.30). Echipa pe drumul măiestriei; O după-amiază plină de peripeții; Împințirea; Cel doi ursuleți; Pași spre Brâncuși; Vizita rulează la Timpuiri Noi (orele 9—21 în continuare). EXCRCO FĂRĂ VOIE rulează la Bucegi (orele 9; 11.15; 13.30; 16; 18.15; 20.30). Tomis (orele 9; 16; în continuare, orele 18.15; 20.30). Flamura (orele 9; 11.15; 13.30;

în continuare, orele 16; 18.15; 20.30). Gloria (orele 9; 11.15; 13.30; 16; 18.15; 20.30). AGONIE ȘI EXTAZ rulează la Flacăra (orele 14; 17; 20). OCUL rulează la Unirea (orele 16; 18.15; 20.30; — duminică ora 11). JOCIURI NESCHIMBATE rulează la Vitan (orele 14; 16; 18.15; 20.30). RAZBOI ȘI PACE (seriile I și II) rulează la Miorița (orele 9.30; 18.30 în continuare). UN TAXI PENTRU TOBRUK rulează la Popular (orele 15.30; 18; 20.30). REGINA ZAPEZII rulează la Munca (orele 16; 18.15; 20.30). Cosmos (orele 14.30; 16.30; 18.30; 20.30). SINDBAD MARINARUL rulează la Viitorul (orele 15.30; 18; 20.30). AL SAPTELEA CONTINENT rulează la Colentina (orele 16; 18; 20). LOANA rulează la Volga (orele 9; 11.15; 13.30; 15.45; 18.15; 20.45). Drumul Sării (orele 15; 17.30; 20.30). LORDUL DIN ALEXANDERPLATZ rulează la Floreasca (orele 9.30; 12; 15; 18; 20.30). O FATĂ FERICITĂ rulează la Rahova (orele 10.30; 15.30; 18; 20.30; duminică, ora 10.30).

Advertisement for the movie 'SERVUS VERA!' featuring a woman's face and the title in large letters. Text includes: 'Pe ecrane', 'O producție a studiourilor din R. P. Ungară regia: Herskó János', 'Cu: Nemény Mária, Horvath Teri, Meszáros László, Bálint Tamás'.

18,00 — Telefonica economică: Invenții românești și 18,30 — Pentru copii și școlari: „Imagini despre Unire” — pionieri în vi-

de peste hotarele

VIZITA TOVARĂȘULUI ION GHEORGHE MAURER ÎN ITALIA

ROMA 23. — Corespondența de la Nicolae Puicea, și Mircea Ionescu: Continuându-și vizita oficială în Italia, președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, Ion Gheorghe Maurer, a adus marți dimineață un omagiu „Eroului necunoscut”, deținut al coroană de flori la „Altarul patriei” din Roma.

Situat în Piața Venetia, în plin centru istoric al Cetății Eterne, monumentul „Altarul patriei”, lucrare arhitectonică de ample proporții, din marmură albă, a fost ridicat la sfârșitul secolului trecut spre a cinși înălțuirea unității naționale a Italiei.

La sosirea în Piața Venetia, premierul român Ion Gheorghe Maurer, ministrul afacerilor externe, Corneliu Mănescu, și celelalte persoane oficiale au fost întâmpinate de vicecomandantul regiunii militare centrale, general locotenent Nicolae Tolomei, de ambasadorul Italiei la București, Nicolao Moscato, și de șeful ceremoniilor diplomatice al Republicii Italiene, ambasadorul Corrias.

Președintele Consiliului de Miniștri a trecut în revistă com-

pania de onoare alcătuită din ostași ai trupelor de tancuri, marină și aviație. Urbind treptele împunătorului monument, premierul român și persoanele care-l însoțesc au trecut printr-o două șiruri de carabinieri în uniformă de paradă, care au prezentat o-norol.

După păstrarea unui moment de reculegere, premierul român a dat mina cu veterani ai armatei italiene prezentați la solemnitate.

În cursul dimineții au continuat la Palatul Chigi, convocările oficiale dintre președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, Ion Gheorghe Maurer, și președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Italiene, Aldo Moro.

Au participat din partea română Corneliu Mănescu, ministrul afacerilor externe, și Cornel Burtică, ambasadorul României la Roma.

Au participat din partea italiană Pietro Nenni, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, Amintore Fanfani, ministrul afacerilor externe, Nicolao Moscato, amba-

Peste 3000 de tineri indonezieni, au demonstrat marți în fața reședinței generalului Suharto, inconjurată de trupe. Tinerii, ale căror manifestații au început în urmă cu câteva zile, cer guvernului să ia măsurile pentru scăderea prețurilor și reprimarea corupției în rândul funcționarilor publici.

Robert Worth, un tânăr american în vîrstă de 23 de ani, a dezerat din armată în Vietnam de sud. La numai câteva zile după ce fusese încorporat, în aprilie 1967, la baza de la Fort Dix (statul New Jersey), el a plecat acasă, unde lucra pe o fermă. În tot acest timp, autoritățile îl considerau ca alinindu-se în Vietnam de sud împreună cu unitatea din care făcea parte. Seizată de acest caz, comandamentul de la Fort Dix a ordonat punerea sa sub escortă și aducerea în cazarmă.

În fața clădirii Congresului filipinez (Parlament) a avut loc o demonstrație la care peste 1000 de studenți și reprezentanți ai sindacatelor au scandat lozinci de protest împotriva războiului dus de Statele Unite în Vietnam. Demonstrații cereau, de asemenea, retragerea celor 2000 de filipinezi aflați în prezent în Vietnam.

În fața clădirii Congresului filipinez (Parlament) a avut loc o demonstrație la care peste 1000 de studenți și reprezentanți ai sindacatelor au scandat lozinci de protest împotriva războiului dus de Statele Unite în Vietnam. Demonstrații cereau, de asemenea, retragerea celor 2000 de filipinezi aflați în prezent în Vietnam.

Ministrul afacerilor externe al Danemarcei, Hans Tabor, într-o notă adresată guvernului S.U.A., reamintește că avioanele purtătoare de arme nucleare nu au dreptul să zboare deasupra teritoriului danez, Groenlanda făcând parte din acest teritoriu. Agenția Reuter menționează că știrile difuzate la Washington, potrivit unor hîrți ale Armatei britanice adăncime de 20-45 metri, iar după alte surse chiar 250 de metri. Oricum, se crede că operațiile de recuperare a bombei vor fi mai dificile decît la Palomares, în anul 1966.

Între timp, potrivit relatărilor agenției U.P.T., accidentul petrecut duminică în Groenlanda, s-a evidențiat bogăția și varietatea tezaurului artei românești și contribuția României la îmbogățirea artei europene.

Sosirea la Londra a delegației guvernamentale române

LONDRA 23. — Corespondentul Agerpres, Liviu Rodescu, transmite: Marți a sosit la Londra o delegație guvernamentală română, condusă de Ilie Verdet, prim-vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, care face o vizită în Marea Britanie. În invitația guvernului acestei țări, între 23 ianuarie și 3 februarie. Din delegație fac parte: Mihai Marinescu, ministrul industriei construcțiilor de mașini și celălți membri ai delegației, au avut loc discuții cu prinzătorii asupra unor probleme de interes comun privind colaborarea tehnico-științifică în domeniul industriei construcțiilor de mașini, electronicii, siderurgiei, mașinilor electronice de calcul, aviației civile și altele.

În aceeași zi, Ilie Verdet, prim-vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, însoțit de Mihai Marinescu, și alți membri ai delegației, a avut o conferință cu George Brown, ministrul afacerilor externe al Marii Britanii. În cadrul convorbirii, care s-a desfășurat într-o atmosferă cordială, cele două părți au făcut un schimb de vederi asupra dezvoltării în continuare a relațiilor româno-britanice, precum și asupra unor probleme internaționale majore de interes comun.

În cursul zilei de marți, delegația guvernamentală română a avut convorbiri cu membri ai guvernului britanic. După-amiază, Ilie Verdet, prim-vicepreședinte

Primul laborator cuban de fiziologie marină

Contribuția unor oameni de știință români

HAVANA 23. — Corespondentul Agerpres, Victor Stamate, transmite: Pe litoralul vestic al Havanei, acolo unde apele oceanului formează un mic golf, s-a construit în numai o lună de zile, sub îndrumarea acad. prof. Eugen Pora, clădirea primului laborator cuban de fiziologie marină. Laboratorul, care face parte din Institutul de oceanografie al Academiei de Științe a Republicii Cuba, este dotat cu aparatul modern pentru studiu fiziologic al animalelor marine, în special al langustelor și stridiilor, care reprezintă o importanță deosebită pentru economia Cubei.

Luînd cuvîntul la inaugurarea laboratorului, Antonio Nunez Jimenez, președintele Academiei de Științe, a mulțumit călduros academicianului Eugen Pora și celorlalți oameni de știință români — prof. Mihai Băcescu, membru corespondent al Academiei Republicii Socialiste România, și dr. Carol Vitenberger — pentru contribuția lor fundament-

tală la crearea acestui centru de cercetări. Președintele Academiei a relevat totodată creșterea susținută a schimbului științific cubano-român, sprijinul pe care oamenii de știință români l-au acordat colegilor lor cubani în diferite domenii de activitate. El a făcut cunoscut că în curînd în Cuba va sosi un grup de specialiști români pentru a cerceta sursele de energie neconvențională (căldura solară, vînturile, marea, curenții marini), a căror folosire reprezintă o importanță deosebită pentru Cuba, țară lipsită de cărbune și petrol.

În cuvîntul său de răspuns, acad. Eugen Pora a subliniat entuziasmul și hărnicia cu care au lucrat și noaptea muncitorii și tehnicienii cubani la ridicarea și amenajarea într-un timp record a laboratorului de fiziologie marină. El a făcut apoi o scurtă prezentare a funcției ce revine acestui laborator în cercetarea crustaceelor marine, în stabilirea condițiilor optime de export a langustelor.

La festivitatea de inaugurare a laboratorului au mai participat ing. T. Saenz, dr. J. Riverend, dr. S. Lopez, vicepreședinți ai Academiei de Științe, dr. D. Guitar, directorul Institutului de Oceanografie. Din partea română au participat Vasile Mușat, ambasadorul României la Havana, și alți membri ai ambasadei.

Părerile specialiștilor privind poziția actuală a bombei pierdute diferă. Unii consideră că este s-ar putea găsi în epoca acvionului, dintre care o parte a fost zărită pe o bancă, alții afirmă că bombele au trecut printr-un strat destul de subțire de gheață și au căzut pe fundul mării. Această prezintă un relief foarte accentuat, atingînd, potrivit unor hîrți ale Armatei britanice adăncime de 20-45 metri, iar după alte surse chiar 250 de metri. Oricum, se crede că operațiile de recuperare a bombei vor fi mai dificile decît la Palomares, în anul 1966.

Între timp, potrivit relatărilor agenției U.P.T., accidentul petrecut duminică în Groenlanda, s-a evidențiat bogăția și varietatea tezaurului artei românești și contribuția României la îmbogățirea artei europene.

LA PHENIAN, în sala Mozambon, a avut loc un spectacol de gală da de a formație a teatrelor de păpuși din Craiova și Timișoara ce întreprinde un turneu în R.P.D. Coreeană.

Au participat Pak Iong Sin, ministrul culturii, O Chi Cion, președinte al C.C. al Uniunii Tineretului Muncitoresc Socialist din Coreea, adjucei ai ministrului Culturii, vicepreședinți al Comitetului pentru relații culturale cu străinătatea, Nicolae Popa, ambasadorul Republicii Socialiste România la Phenian, și un număr public. Artiștii le-au fost oferite flori.

PE SCURT • PE SCURT • PE SCURT • PE SCURT • PE SCURT • PE SCURT

• ÎN CADRUL schimburilor culturale dintre Republica Socialistă România și Finlanda, la Helsinki a avut loc vernisajul unei expoziții românești de pictură pe sticlă, trimisă de Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă. Deschiderea oficială a expoziției a fost făcută de ministrul educației din Finlanda, R. Otininen care, în cuvîntarea sa, a evidențiat bogăția și varietatea tezaurului artei românești și contribuția României la îmbogățirea artei europene.

• CONVORBIRILE LUI WILSON LA MOSCVA

• MARTI au continuat la Kremlin tratativele sovieto-engleze. Din partea sovietică la tratative participă Alexei Kosișghin, președintele Consiliului de Miniștri, Dmitri Polanski și Vladimir Kirilîn, vicepreședinți ai Consiliului de Miniștri, Andrei Gromiko, ministrul afacerilor externe, Nikolai Patoliche, ministrul comerțului exterior, și alte persoane oficiale, iar din partea engleză Harold Wilson, primul ministru al Marii Britanii, persoanele care-l însoțesc în vizita sa în U.R.S.S., precum și ambasadorul Marii Britanii la Moscova.

În aceeași zi, Harold Wilson a fost primit de Leonid Brejnev,

O călătorie prin câteva orașe ale R.P. Ungare impune imaginea dominantă a construcțiilor pe verticală. Orașul Szaszhalombatta, un oraș al chimiei, te întâmpină încă de la intrare cu zeci de blocuri în jurul cărora se înalță turnurile termocentralei și rafinăriei. Cu 7 ani în urmă, cum ne-au spus gazetele noastre, locurile de aici nu se deosebeau de pitorescele așezări de cîmpie. Destinul orașului stă aci sub semnul mării sale capacitate industriale. Szaszhalombatta este orașul celei mai mari rafinării a țării, cu o capacitate de prelucrare de 1.000.000 tone de petrol anual.

Nu departe de Eger — oraș cu rezonanță istorică, se construiește cea mai mare hidrocentrală a Ungariei, care va avea o putere de peste 800 MW. Trezind printr-uragale schele, vînzîndu-l la lucru pe tinerii muncitori ai șantierului, mi-am putut da seama că angajamentul lor de a construi mai grabnic hidrocentrala va fi respectat. Șantierul este un peisaj însuflețit de avîntul constructorilor, de munca lor pasionată pentru edificarea unui obiectiv de

seamă al economiei țării. Imaginea peisajului vertical dominînd întinderea calmă a cîmpiei o întindec din nou la Debreșin, al patrulea mare oraș al Ungariei. Prin voința oamenilor care realizează cu entuziasm programul de dezvoltare continuă a economiei țării orașul pulsează în ritmul construcțiilor de aci, se adaptează fără întrerupere cerințelor civilizației moderne. Debreșinul, define, mi se spune, recordul în construcția de locuințe. Dacă adu-

Insemnări din R. P. Ungară

Imagini pe verticală

găm acestora fabricile înălțate deasupra cîmpiei în a-nii din urmă — fabrica de rușeni, fabrica de mașini pentru agricultură, fabrica de penicilină — imaginea aceluiași efort constructiv în plină și recentă desfășurare se întregesc, măturînd energia constructorilor tuturor acestor importante obiective, generatoare ale prosperității. Însușind în rîndurile de față citeva date asupra celor trei orașe vizitate am numit de fapt citiva din coordonatele dezvoltării economiei R. P. Ungare la baza căreia stau entuziasm și pricepera harnicilor constructori. C. PRIESCU

Blocuri noi în Debreșin

DEZBATERILE DIN COMITETUL CELOR 18

În ședința de marți a Comitetului celor 18 state pentru dezarmare, au luat cuvîntul delegații Angliei, Canadei și Cehoslovaciei care au relevat îmbunătățirile aduse în protocolul revizuit al tratatului de neproliferare a armei nucleare făcînd totodată unele observații asupra lui. Ministrul de stat pentru afaceri externe al Angliei, Fred Mulley a remarcat că, un aspect important al neproliferării, de care proiectul de tratat nu se ocupă, este desigur problema garanțiilor de securitate ce urmează a fi date țării nucleare. Reprezentanții britanici a relevat că este rezonabil ca țările nucleare să obțină garanții împotriva unui atac nuclear sau amenințare cu un atac nuclear.

În intervenția sa, reprezentantul Canadei, Burns, a apreciat că proiectul de tratat revizuit este efectiv mai bun decît cel prezentat la 24 august. El a declarat însă că în anumite cazuri noul proiect de tratat nu corespunde exact părerilor țării sale. „Considerăm, a spus el, că există încă un număr de puncte în care se pot aduce noi îmbunătățiri”. Burns a relevat că „este desigur important ca acest comitet să ia în considerare cu grijă eventuale noi îmbunătățiri, deoarece dacă nu vom face acest lucru, Adunarea Generală a O.N.U. însăși va trebui să examineze punctele pe care noi le-am trecut cu vederea”.

Ultimele vorbitor, delegatul Cehoslovaciei, Pavel Winkler, și-a manifestat satisfacția pentru rezultatul negocierilor de pînă acum. El a relevat prezența în noul proiect de tratat a articolului 3 cu privire la control. Vorbitorul și-a exprimat speranța că tratativele din cadrul comitetului vor evolua favorabil și că se va putea ajunge la un acord asupra tratatului de neproliferare.

PE SCURT • PE SCURT • PE SCURT • PE SCURT • PE SCURT • PE SCURT

• DUPĂ cum anunță TASS Uniunea Sovietică și R.P. Bulgaria au încheiat un acord care prevede participarea Bulgariei la exploatarea unor masive pă-

duroase din R.S.S.A. Komi. Potrivit acordului, valabil pe o perioadă de 10 ani, aproximativ 3000 de persoane din R.P. Bulgaria vor lucra în două gospodării de exploatare forestieră din taiga. Se apreciază că, pe baza acordului, Bulgaria va primi anual cea 500.000 mc material lemnos.

INCIDENT ÎN ZONA DE COASTĂ A R.P.D. COREENE

PHENIAN 23 (Agerpres). — După cum anunță Agenția centrală telefonică coreeană, în seara zilei de 22 ianuarie unități ale marinei S.U.A. au deschis focul cu arme și artilerie asupra zonei de coastă a R.P.D. Coreea și au trimis în apele teritoriale ale R.P.D. Coreene o navă-spion înarmată. Navale marinei militare R.P.D. Coreene, care se aflau în misiune de patrulare, au neutralizat rapid rezistența agresorilor americani și au capturat navă, precum și echipajul aflat la bordul ei.

PHENIAN 23 (Agerpres). — Agenția centrală telefonică coreeană, citind informații telegrafice provenind din Seul, anunță că în noaptea de duminică spre luni o unitate de partizani, alcătuită din numeroase persoane a apărut în plin centrul orașului Seul, unde a dus o luptă înverșunată împotriva unităților de poliție sud-coreene. Partizanii au pătruns pînă la un punct situat la 500 de metri de reședința dictatorului sud-coreean, Pak Cijian Hui, unde a avut loc un schimb de focuri cu unitățile poliției și ale corpului serviciului secret, mobilizate în mare grabă. O luptă înverșunată s-a desfășurat timp de nouă ore pînă în zorii zilei de 22 ianuarie.

Festivitatea de la Capitoliu

La Capitoliu, centrul „Cetății Eterne”, a avut loc în cursul după-amiezii o festivitate cu prilejul vizitei premierului României, Ion Gheorghe Maurer.

În sălile Palatului conservatorilor au loc — potrivit tradiției — marile ceremonii de stat.

La intrarea în Palatul conservatorilor, președintele Consiliului de Miniștri al României, Ion Gheorghe Maurer, și ministrul afacerilor externe, Corneliu Mănescu, au fost întâmpinați de primarul Romei, Rinaldo Santini. Oaspeților români le-au fost prezentate membrii Consiliului municipal.

După ce a străbătut numeroase săli, unde sînt expuse impresivele vestigii istorice, sculpturi și tablouri de inestimabilă valoare, între care și originalul etrusc al faimoasei statuii a Lupaioei capitoline, premierul român a fost apucat în Sala Curiaților, unde se aflau șefii ai misiunilor diplomatice acreditate în Italia, oameni de cultură și artiști, personalități politice, deputați și senatori între care Giovanni Gronchi, fostul președinte al Italiei, și președintele grupului parlamentar italo-român, senatorul Sibille.

Salutînd pe premierul român, primarul Rinaldo Santini a spus: „Domnule președinte, Sunt deosebit de bucuros să vă primesc la Capitoliu, care este sediul oficial al magistraturii orășenești a poporului Romei, dar este, de asemenea, cîntecul ideilor tuturor celor care se simt legați prin elementele de civilizație și de umanitate, care au pornit de la Roma și s-au răspîndit în întreaga lume. Ea este, în mod deosebit, citadela ideilor acelor popoare care, aparținînd în timpuri îndepărtate comunității latine, au păstrat în civilizația lor actuală o amprentă distinctivă care continuă să le apropie.

Tara dumneavoastră reprezintă cîndva hotarul cel mai îndepărtat pe care îl atînsese Roma în strădania ei de a-și păstra liniștea, pacea, prosperitatea, sistemul unitar al păminturilor, popoarelor și al legilor care au constituit Imperiul roman.

Înființarea cu influența Romei a avut în îndepărtata Dacie o influență pozitivă, care, apoi, la destrămarea Imperiului roman a lăsat acestui popor dintre Carpați și Dunăre o caracteristică bine definită. Dar nu pentru a revendica gloriile străvechi ale popoarelor noastre vă primim azi la Capitoliu, domnule președinte, chiar dacă sîntem conștienți de marea valoare a istoriei și a tradițiilor. O facem, în primul rînd, pentru a sublinia faptul că, în perspectiva unei colaborări în cadrul păcii, între toate popoarele europene, ne apare amintirea originilor comune, pe care vremurile ce au trecut nu au distrus-o ci, dimpotrivă, i-au dat o nouă vigoare.

Italin și România pot face mult, fiecare din ele păstrîndu-și adeziunea la sistemul de relații și de solidaritate care îi este caracteristic, pentru ca la orizontul Europei colaborarea și pacea să capete contururi tot mai pronunțate.

Pe măsură ce relațiile dintre țările noastre se vor intensifica, pe măsură ce printr-o cunoaștere reciprocă, prin turism, prin schimburi se vor stabili contacte mai bune caracteristice unei prietenii active — exemplul nostru de înțelegere pasnică va putea deveni un exemplu pentru cei care cred și activează pentru o colaborare mai amplă pe plan european și mondial.

Sîntem bucuroși că împreună cu guvernul italian și cu ambasada României am putut realiza la Roma o expoziție de artă populară românească, iar pu-

blicul i-a asigurat un succes remarcabil prin afluența sa. Și această cale a cunoașterii reciproce poate fi străbătută în mod fructuos, o dată cu dezvoltarea relațiilor culturale și a cooperării productive.

Domnule președinte, Îmi exprim dorința ca vizita dumneavoastră în Italia să fie cit mai rodnică și ca dumneavoastră să păstrați o amintire cit mai plăcută din țara noastră. Dar aș dori îndeosebi ca dumneavoastră să aveți certitudinea că România are un prieten sigur în poporul italian, care admiră efortul ei de a prospera și îi împărtășește năzuința de a crea o lume liberă și dreaptă.

Primarul Romei a oferit apoi în dar președintelui Consiliului de Miniștri al României o copie a emblemei Romei — statuia Lupaioei capitoline.

Adresîndu-se primarului Romei, membrilor Consiliului Municipal și celorlalți participanți, președintele Consiliului de Miniștri, Ion Gheorghe Maurer, a spus: „Vă rog să-mi îngăduiți ca, exprimînd mulțumiri pentru cuvintele atît de alese ce ne-au fost adresate, să vă transmit dv. și, prin intermediul dv., tuturor locuitorilor Romei, salutul plin de căldură, stimă și adîncă simpatie al nostru și al întregului popor român.

Aș dori să subliniez puternica rezonanță pe care o au pentru noi aceste locuri, unde milenii de istorie ne înconjoară, unde, condenseate în vestigiile, rădăcini și Remus au statornicit hotarele Cetății care avea să joace un rol atît de strălucit în dezvoltarea și înflorirea omenirii, cu ample și ferice interferențe pentru destinele poporului român.

De aici, de pe înălțimile Capitoliului, gîndurile mi se îndreaptă spre acele vremuri străvechi, cînd, din înclăstarea legiunilor împăratului Ulpus Traian și a oștirilor viteazului rege Decebal, vedea lumina vieții, în nordul și sudul munților Carpați, un nou popor, care și-a luat numele de strămoșii noștri comuni.

PROTESTE ENERGICE DUPĂ „PALOMARES 2“

Prăbușirea în apropierea bazei Thule din Groenlanda a unui bombardier gigant de tipul „B-52”, avînd la bord o încărcătură nucleară, a provocat o reacție diplomatică imediată. „Palomares 2” a declanșat numeroase proteste.

Ministrul afacerilor externe al Danemarcei, Hans Tabor, într-o notă adresată guvernului S.U.A., reamintește că avioanele purtătoare de arme nucleare nu au dreptul să zboare deasupra teritoriului danez, Groenlanda făcînd parte din acest teritoriu. Agenția Reuter menționează că știrile difuzate la Washington, potrivit unor hîrți ale Armatei britanice adăncime de 20-45 metri, iar după alte surse chiar 250 de metri. Oricum, se crede că operațiile de recuperare a bombei vor fi mai dificile decît la Palomares, în anul 1966.

Între timp, potrivit relatărilor agenției U.P.T., accidentul petrecut duminică în Groenlanda, s-a evidențiat bogăția și varietatea tezaurului artei românești și contribuția României la îmbogățirea artei europene.

LA PHENIAN, în sala Mozambon, a avut loc un spectacol de gală da de a formație a teatrelor de păpuși din Craiova și Timișoara ce întreprinde un turneu în R.P.D. Coreeană.

Au participat Pak Iong Sin, ministrul culturii, O Chi Cion, președinte al C.C. al Uniunii Tineretului Muncitoresc Socialist din Coreea, adjucei ai ministrului Culturii, vicepreședinți al Comitetului pentru relații culturale cu străinătatea, Nicolae Popa, ambasadorul Republicii Socialiste România la Phenian, și un număr public. Artiștii le-au fost oferite flori.

PE SCURT • PE SCURT • PE SCURT • PE SCURT • PE SCURT • PE SCURT

• ÎN CADRUL schimburilor culturale dintre Republica Socialistă România și Finlanda, la Helsinki a avut loc vernisajul unei expoziții românești de pictură pe sticlă, trimisă de Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă. Deschiderea oficială a expoziției a fost făcută de ministrul educației din Finlanda, R. Otininen care, în cuvîntarea sa, a evidențiat bogăția și varietatea tezaurului artei românești și contribuția României la îmbogățirea artei europene.

• CONVORBIRILE LUI WILSON LA MOSCVA

• MARTI au continuat la Kremlin tratativele sovieto-engleze. Din partea sovietică la tratative participă Alexei Kosișghin, președintele Consiliului de Miniștri, Dmitri Polanski și Vladimir Kirilîn, vicepreședinți ai Consiliului de Miniștri, Andrei Gromiko, ministrul afacerilor externe, Nikolai Patoliche, ministrul comerțului exterior, și alte persoane oficiale, iar din partea engleză Harold Wilson, primul ministru al Marii Britanii, persoanele care-l însoțesc în vizita sa în U.R.S.S., precum și ambasadorul Marii Britanii la Moscova.

În aceeași zi, Harold Wilson a fost primit de Leonid Brejnev,